

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2010

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 77ον. ΙΟΥΛΙΟΥ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2010

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ	2
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ....	17
ΤΟ ΑΛΦΑ ΚΑΙ ΤΟ ΩΜΕΓΑ.....	29
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	45
ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ.....	55
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ.....	56
ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ---ΤΙ.....	59

---ΟΟΟ---

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD — N. J. — U. S. A.

— †† —

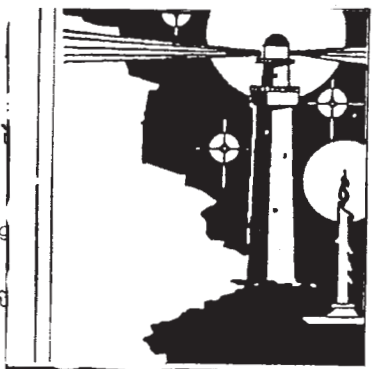
---ooo---

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΧΟΜΕΝ ἤδη παρατηρήσει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἀρχικὰ αὐτῆς χαρακτηριστικά. Πάντες συμφωνοῦμεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἰδρυσε ἀκριβῶς μὴν ἐκκλησίαν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου ὅτι, "εἶναι ἓν σωμα, ἓν Πνεῦμα, ... μία ἐλπίς... εἰς Κύριος, μία πίστις, ἓν βαπτισμα, ΕΦΕΣ. δ:4,5, βεβαίως ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐκκλησία ἦτο μία, οὐχὶ διηρημένη. Τοῦτο φέρει ἡμᾶς ἀντιμετωπῶν μετὰ τὴν ἐρώτησιν, Ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία, καὶ πῶς δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ, θέμα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ γνώμων.

Ἡ Καθολικὴ διδασκαλία, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῆς, εἶναι πολὺ καθαρά καὶ διακριτικὴ. Καθορίζει ὅτι ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία διαφέρει ἀπὸ τὰς ἄλλας ὅλας, καθὼς καὶ ἡ πίστις αὐτῆς, καὶ εἶναι ἡ ἀληθὴς θρησκεία. Ὁ Πάπας Πίος ΙΧ ἔγραψε,

" Πρέπει νὰ διακρατῇται ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ σωθῇ ἐκτὸς τῆς Ρωμαϊκῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. JOHN COGLEY, ΤΙ ΕἶΝΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ.

Ἐχομεν ἤδη ἴδει τὴν ἀσυμφωνίαν τῆς ἀξιώσεως ταύτης μετὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ἥτις ἦτο οὐδόλως Καθολικὴ εἰς τε τὰς διδασκαλίας της καὶ πράξεις της. Τώρα, ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἰσχωρήσωμεν βαθύτερον εἰς τὴν μελέτην διὰ τῆς ἐξετάσεως ἐπιπροσθέτων σκέψεων πρὸς διάκρισιν τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας, καθὼς αὕτη ἀνεπτύσσετο διὰ μέσου τῶν Αἰώνων, ἰδιαιτέρως εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν. Αἱ προσπάθειαι ἡμῶν θὰ εἶναι νὰ παραβάλωμεν τὴν Γραφικὴν περιγραφὴν καὶ χαρακτῆρα τῆς πρώτης ἐκκλησίας μετὰ τῆς Καθολικῆς, πρὸς καλλιτέραν ἐκτίμησιν τῶν ἀξιωσέων της.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς σήμερον δὲν εἶναι διάφορος τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἐθεμελίωσεν. Ὁ ὅρος "ἐκκλησία" ὡς ἀναγράφεται εἰς τὴν Γραφὴν δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ οἰκοδόμημα ἢ τὸ κτίριον, οὐδὲ περιγράφει ἰδιαιτέραν τινὰ ἀποχρωσιν, μᾶλλον, ὁ ὅρος οὗτος ἀναφέρεται εἰς ἀνθρώπους, εἰς τὰ άτομα ἐκεῖνα ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν ἐκκλησίαν, ἐκεῖνα ἰδιαιτέρως τὰ ὁποῖα ἐξελέγησαν ἐκ τοῦ κόσμου. Εἰς τὰς Γραφὰς ἡ λέξις "ΕΚΚΛΗΣΙΑ" εἶναι ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καὶ σημαίνει "καλῶ ἕξω" ἐκ τοῦ κόσμου. Παραγεται ἐκ τῆς προθέσεως ΕΚ καὶ τοῦ ῥήματος ΚΑΛΕΩ-ΚΑΛΩ. ΛΕΞ. ΚΩΝ-ΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ. Καὶ οὕτω κατανοοῦμεν ὅτι ὁ Θεὸς καλεῖ ἐκ τοῦ κόσμου ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν κατάλ

ληλον καρδίαν, ταπεινήν καὶ ὑπήκουον, διὰ τὰ γί-
γουν μέτοχοι μετὰ τοῦ ἰδίου ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ Υἱοῦ,
ὡς μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἡγούμενοι ὅλοι
ἀποτελέσουν τὴν τάξιν τῆς ἐκκλησίας, "ἐκκλησίαν
τοῦ ζῶντος Θεοῦ."

Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν ὅτι ὁ Πατὴρ κάμνει τὴν
κλησιν καὶ τὴν ἐλξιν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶναι τα-
πεινοὶ καὶ ὑπὸ ἰσχύος εἰς τὸν Λόγον Του. ΙΩΑΝΝ. 8:44.
Μετὰ ταῦτα, ὁ Ἰησοῦς ἔχει μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν
τῶν ἀτόμων τούτων "ἐκ τοῦ κόσμου". ΙΩΑΝΝ. 15:19.
Ἀρχίσασα μὲ τὴν ἐπίγειον Αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, ἡ κλη-
σις αὕτη τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ΦΙΛΙΠΠ. γ:14, ἐ-
ξηκολούθησε καθ' ὅλους τοὺς Αἰῶνας μέχρι σήμερον.
Καθημερινῶς, ὡς εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἀποστόλων, ὁ
Κύριος προσθέτει εἰς τὴν ἀληθὴ ἐκκλησίαν Του "τοὺς
σωζομένους". ΠΡΑΞ. β:47.

Ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία, ὅθεν, εἶναι ἡ ἐξ ἀνθρώ-
πων ὁμάς, οἱ ὁποῖοι ἀπεδέχθησαν τὴν κλησιν τοῦ
Θεοῦ, ἐπίστευσαν εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ,
καὶ οὕτως ἀπεχωρίσθησαν ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πνεύ-
ματος αὐτοῦ, διὰ τὰ ἀκολουθήσουν τὸ ἀρνίον ὅπου
καὶ ἂν ὑπάγῃ. ΑΠΟΚ. 14:4. Τοιοῦτος χωρισμὸς δὲν
εἶναι ὁ φυσικὸς, ὡς ἡ τῆς μοναστικῆς ζωῆς τῶν ἐ-
ρήμων καὶ τῶν ὁρέων, οὐχί. Ἡ ἐκκλησία διαμένει εἰς
τὸν κόσμον διὰ τὰ εἶναι φῶς τοῦ κόσμου, τοῦ εἰς τὸ
σκότος ὁδεύοντος κόσμου, καὶ ὅμως κεχωρισμένοι
ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τῆς πίστεως καὶ ὁδούσεως εἰς
τὰς διδασκαλίας καὶ ὁδηγίας τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.
ΜΑΤΘ. 5:14. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ
εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἰς τὴν προσευχὴν Του:

" Δὲν παρακαλῶ τὰ σηκώσης αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσ-
μου, ἀλλὰ τὰ φυλάξης αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονη-
ροῦ." ΙΩΑΝΝ. 17:15.

Δύναται τὰ περιγραφῇ ἡ ἐκκλησία αὕτη τῆς Και-
νῆς Διαθήκης μὲ ὄνομα τι; Υπάρχουν πολλὰ ὀνόματα
χρησιμοποιούμενα, ἕκαστον φανερώων ἰδιαιτέρον

χαρακτηριστικὸν τῆς μιᾶς ἀδιαιρέτου ἐκκλησίας. Με-
ρικὰ τούτων εἶναι,

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ
ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ
ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΠΟΙΜΝΙΟΝ
ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ κ.λ.π.

Εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχουν
εἰς τὰς Γραφὰς ὁ ὅρος "Καθολικός, Ὁρθόδοξος, Δια-
μαρτυρομενος, Λουθηρανός, Πεντηκοστιανός, Μεθοδι-
στής, Βαπτιστής, κ.λ.π." Οὐδὲ ἀναφέρεται ὡς "ἐκ-
κλησία τοῦ Ἀγ. Πέτρου, ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Παύλου, Ἀ-
γίου Ἰωάννου, Ἀγ. Μαρίνης, Βαρβάρας, Ἀννας κ.λ.π.,
οὐδαμοῦ τῶν Γραφῶν ἀναφέρονται τοιαῦτα ὀνόματα,
οὔτε εἰς τοὺς ἀποστολικούς χρόνους τοῦ Αὐτοῦ καὶ
Βου Αἰῶνος ἡγεῖρον ἐκκλησίας ἢ ναοὺς εἰς ὄνομα
ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς. Ἀλλὰ εἰς τὰς Γραφὰς βλέπομεν
ὅτι ὑπάρχει ἓν ὄνομα, "ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΘΕΟΥ",
"ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΤΟΚΩΝ", ἢ "ἐκκλησία" ἣτις εὐρί-
σκετο εἰς τὸν οἶκον τινος ἢ εἰς πόλιν τινά, ὡς
εἰς τὴν "ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ, ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ, ΛΑΟΔΙ-
ΚΕΙΑΣ, ΕΦΕΣΟΥ, ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ.λ.π.

οὐδαμοῦ καὶ οὐδέποτε ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὀνόματος
τινος ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ περισσότερα τούτων εἶναι
ἀνθρωπίνης προελεύσεως, καὶ τείνουν πρὸς διαχωρι-
σμόν. Καίτοι ὑπηρετοῦν εἰς τὸ νὰ διακρίνῃνται δι-
άφοροι ὁμάδες ἀνθρώπων, προσπαθούντων ν' ἀκολουθή-
σουν τὸν Χριστὸν, ἢ πρὸς συμμόρφωσιν νόμων τῆς πο-
λιτείας πρὸς διάκρισιν, δὲν ἀντιπροσωπεύουν ὅμως
κατ' ἀνάγκην τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΘΕΟΥ.
Οὐχί. Τὰ δογματικὰ ὀνόματα ἐκάστης ἀποχρώσεως δὲν

εἶναι σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα ὅσον αἱ δογματικαὶ δι-
δασκαλίαι καὶ ἀξιώσεις τὰς ὁποίας ἡ ἀπόχρωσις ἢ
ἡ ὁμὰς αὕτη διακρατεῖ καὶ πρεσβεύει, καὶ ἡ στάσις
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκάστου ἀτόμου ὅστις ἀποτελεῖ
τὴν ὁμὰδα ταύτην, διότι ἕκαστος κατεργάζεται τὴν
ἑαυτοῦ σωτηρίαν. ΦΙΛ. β:12.

Μόνον ὁ Θεὸς ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνῃ
καὶ ἀποφασίζῃ τίς ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν
τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Μέλος μεγάλης ὑπολήψεως εἰς ἀπό-
χρωσιν τινὰ, δὲν ἐξασφαλίζει αὐτόματον σωτηρίαν,
οὐδὲ κατατάσσει αὐτὸν μέλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ ζῶν-
τος Θεοῦ, ἢ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη καὶ ἡ
ἰδικὴ μας τάξις ἢ ὁμὰς ἐὰν υἱοθετήσῃ Γραφικὸν τι
ὄνομα ἐφαρμοζόμενον εἰς τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν, τοῦ-
το καθ' ἑαυτὸ δὲν κάμνει τὴν ὁμὰδα ταύτην ἀναγκαί-
ως καὶ μέλος τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον ἔχει ἀληθῶς ἀξίαν εἶναι ἐὰν τὸ ἀτομικὸν ὄ-
νομα ἐκάστου πιστοῦ εἶναι

" καταγεγραμμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς "
μετὰ τῆς

" ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων." ΕΒΡ. ιβ:23.

Καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀγάπης ἐ-
κάστου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τῆς ἐπιθυμίας ὅπως ὑπη-
ρατήσῃ αὐτὸν ὑπεράνω παντὸς ἄλλου πράγματος εἰς
τὴν ζωὴν του.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ χωρήσωμεν τὸ ἐπόμενον
θέμα τῶν ἐξεχόντων χαρακτηριστικῶν τῆς ἀληθοῦς
ἐκκλησίας εἰς δύο μέρη κατὰ χρονολογικὸν τρόπον.
Πρῶτον θὰ περιλάβωμεν κύρια σημεῖα τῆς παρουσίας
οἰκονομίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀρ-
χικῆς υπάρξεως τῆς ἐκκλησίας, ἕως τῆς συμπληρώσε-
ως αὐτῆς εἰς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος.
Δεύτερον θὰ περιλάβωμεν τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησίας ἢ
τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς εἰς τὸν ἐπόμενον Αἰῶνα. γνω-

στοῦ ὡς ΧΙΛΙΕΤΟΥΣ ΑΙΩΝΟΥ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Βασι-
λεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ διπλῇ
αὕτη ἀνασκόπησις θὰ εἶναι ὠφέλιμος ὅπως ἐκτιμήσω-
μεν τὴν παρούσαν ἀποστολὴν τῆς ἐκκλησίας.

ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Παρὰ τὴν γενικῶς διακρατουμένην προσδοκίαν, ἡ
Γραφὴ διδάσκει ὅτι, ἡ ἐκκλησία δὲν προωρίσθη νὰ
καταστῇ δημοφιλὴς καὶ περίβλεπτος τώρα εἰς τὸν
κόσμον. Τὸ μέγεθος καὶ μεγαλεῖον αὐτῆς, καὶ ἡ δό-
ξα, δὲν πρέπει νὰ μετῶνται διὰ τοῦ ὄγκου τῶν με-
λῶν αὐτῆς, καὶ τοῦ πλήθους αὐτῆς, ἢ τὰς ἐκτάσεις
τῆς ἐπιρροῆς της εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ κατανο-
ηθῇ ποία εἶναι ἡ ἀποστολὴ της παρὰ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
ἡ προσκόλλησις αὐτῆς εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὰς ἐντο-
λάς, καὶ διατάξεις τῆς Κεφαλῆς αὐτῆς, ἡτις εἶναι
ὁ Χριστός. Ἡ ἀποστολὴ της δὲν εἶναι ὅπως ἐπιστρέ-
ψῃ τὸν κόσμον ὅλον εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ μεταβάλλῃ
τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου τούτου τῶν ἀνθρώπων εἰς
βασιλείαν Θεοῦ, καθὼς πολλοὶ ἐσφαλμένως ἐπίστευ-
σαν. Μᾶλλον, ἀπεστάλη ὅπως διακηρύξῃ τὸ σχέ-
διον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος,
μὲ κέντρον τὸ ΑΝΤΙΑΥΤΡΟΝ, τὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ,
καὶ ἐξαγγέλουσα ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ
μόνη ἐλπίς τοῦ κόσμου, ἡτις θὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐν τῷ
ῥιζισμένῳ καιρῷ τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον θὰ
ἐκηρύττετο "πρὸς μαρτυρίαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη." MAT.
χδ:14.

Οὐδαμοῦ τῶν Γραφῶν ὑποδεικνύεται ὅτι τὸ ἄγγελ-
μα τοῦτο θὰ ἦτο ἀποδεκτὸν ὑπερβαλλόντως ὑπὸ τῶν
πληθῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Πραγματικῶς, ἡ ἀποδοχὴ
τοῦ ἀπαιτεῖ πράγματα δυσκόλα εἰς ἐκτέλεσιν, ὅπερ,
κατὰ πολὺ περιορίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνταποκρινο-
μένων εἰς τὸ ἄγγελμα, καὶ τὴν κλῆσιν. Πόσοι θὰ εἴ-
χον πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ;
Πόσοι θὰ εἴχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐμπιστεύωνται
εἰς τὴν σοφίαν τῆς μεθόδου τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν βοή-
θειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιτρέποντος πρῶτον τὴν δύσ-

κολον καὶ δοκιμαστικὴν πεῖραν τῆς ἁμαρτίας ἐπὶ τοῦ κόσμου; Πόσοι θὰ εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀναμένουν τὴν ἀποκάλυψιν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, τῆς εἰς τὸ μέλλον ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; Ἐπὶ πλεόν, πόσοι θὰ ἀπεφάσιζον καὶ θὰ ἠὺχάριστοῦντο νὰ ἔζων θυσιαστικὴν ζωὴν, ἀπολουθοῦντες τὸν Διδάσκαλον, μιμούμενοι αὐτὸν εἰς πάσας τὰς συμπεριφορὰς τῆς ζωῆς Του;

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι, ὅπως τὸ ἄγγελμα τοῦ Ἰησοῦ, οὕτω καὶ τὸ ἄγγελμα τῆς ἐκκλησίας, παρεξηγήθη, ἡγνοήθη, περιεφρονήθη καὶ ἀπερρίφθη παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐδειλίασε τοὺς ἀληθεῖς χριστιανοὺς, καθὼς ἡ Γραφὴ σαφῶς ἀποδεικνύει, τοῦτο ἀνεμένετο ὅπως συμβῇ. Εἰς B.T.M. γ:12 ἀναγινώσκωμεν,

" Καὶ πάντες οἱ θέλοντες νὰ ζῶσιν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, θέλουσι διωχθῇ."

Καὶ πάλιν,

Θέλουσι σᾶς κάμει ἀποсуναγωγούς, μάλιστα ἔρχεται ὥρα, καθ' ἣν πᾶς ὅστις σᾶς θανατώσῃ θέλει νομίσει ὅτι προσφέρει λατρείαν εἰς τὸν Θεόν." ΙΩΑΝΝ. ιε:2.

Καὶ πάλιν,

" Ἐνθυμεῖσθε τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶπον πρὸς ἑσᾶς. Δὲν εἶναι δοῦλος μεγαλείτερος τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Ἐὰν ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ἑσᾶς θέλουσι διώξει." ΙΩΑΝΝ. ιε:20.

Εἰς τὸν χριστιανὸν ἐδόθησαν ὠρισμένοι ὁδηγίαὶ ἀναφορικῶς μετὰ τὴν ζωὴν του κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου. Τοῦτο ἐλέγχθη ὅπως μὴ μολυνθῇ μετὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου τούτου, ἡ ἐμποτισθῇ μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἰδιοτελείας καὶ κουφότητος αὐτοῦ. ΡΩΜ. ιβ:2. Ἐπρεπε νὰ ἐθεώρει αὐτὸν ξέ-

νον καὶ πάροικον ἐπὶ τῆς γῆς. ΕΒΡ. ια:13. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἡγάπα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, τῆς δόξας, ἀπολαύσεις κ.τ.λ. Αναγινώσκομεν,

" Δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου εἶναι ἔχθρα τοῦ Θεοῦ; ὅστις λοιπὸν θέλει νὰ εἶναι φίλος τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται." ΙΑΚΩΒΟΣ δ:4.

Τὸ φρόνημα αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τὰ ἄνω οὐχὶ πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. ΚΟΛ. γ:2. Ὁ χριστιανὸς ἐπίσης προειδοποιήθη ὅπως μὴ πέσῃ εἰς τὴν πλάνην τῆς ἀποδοχῆς τιμῶν ἐκ τοῦ κόσμου, διότι, ὁ ὠρισμένος καιρὸς διὰ τὴν δόξαν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς βασιλείας αὐτῆς εἶναι μέλλουσα. Μερικοὶ ἔκαμον τὸ σφάλμα τοῦτο εἰς τὴν πρωτόγονον ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου, καὶ ἀμέσως ὁ Παῦλος ἐπέπληξεν αὐτοὺς λέγων,

" Τώρα εἰσθε κεχορτασμένοι, τώρα ἐπλουτίσατε, ἐβασίλευσατε χωρὶς ἡμῶν, καὶ εἴθε νὰ ἐβασίλευετε, διὰ νὰ συμβασιλεύσωμεν καὶ ἡμεῖς μὲ σᾶς... ἡμεῖς μωροὶ διὰ τὸν Χριστὸν, σεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ, ἡμεῖς ἀσθενεῖς, σεῖς δὲ ἰσχυροὶ, σεῖς ἐνδόξοι, ἡμεῖς ἄτιμοι." Ἐως τῆς παρούσης ὥρας καὶ πεινῶμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ γυμνητεύομεν, καὶ ῥαπιζόμεθα, καὶ περιπλανώμεθα, καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι μὲ τὰς ἰδίας ἡμῶν χεῖρας, λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ὑποφέρομεν, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν, ὥς περὶ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγείναμεν, σκύβαλον πάντων ἕως τῆς σήμερον." Α.ΚΟΡΟΝΘ. δ:8-13.

Ἡ ἀληθὴς χριστιανικὴ ὁδὸς, ὅθεν, ὥς φαίνεται ἐκ τοῦ φωτός τῶν Γραφῶν, ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ εἶναι στενὴ καὶ ἀνώμαλος. Συνεπῶς, πολὺ ὀλίγοι ἀληθῶς εἰλκυσθῆσαν εἰς αὐτήν, καὶ πολλοὶ ὀλιγώτεροι ἐκ τῶν ἐλκυσθέντων εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀρνήθωρ ἐαυτοὺς, ἄρουν τὸν σταυρὸν αὐτῶν καὶ ἀπολούθησιν τὸν Ἰησοῦν. ΜΑΤΘ. ις:24. Ἀλλὰ καὶ πά-

λιν, τοῦτο δὲν κατέλαβεν τοὺς μελετητὰς τῆς Βίβλου ἀπροσδοκῆτως, διότι αἱ Γραφαὶ προεῖπον ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία πάντοτε θὰ ἦτο καὶ θὰ διέμενε μικρὰ ὁμάς, σχετικῶς ὀλίγοι εἰς ἀριθμὸν καὶ οὐχὶ δημοφιλεῖς εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Ἰησοῦ εἶπεν,

" Στενὴ ἦναι ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ φέρουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἶναι οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν." MATΘ. ζ:14.

Καὶ πάλιν,

"Μὴ φοβοῦ μικρὸν ποίμνιον, διότι ὁ Πατὴρ σας εὐδόκησε νὰ σᾶς δώσῃ τὴν βασιλείαν." ΛΟΥΚΑ ιβ:32.

Καὶ πάλιν,

" Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ κεκλημένοι, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί." MATΘ. κβ:14.

Ἐν τῇ θεῖᾳ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, τὰ πάντα συνεργοῦν διὰ τὸ καλὸν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεόν. ΡΩΜ. η:28-30. Καὶ αἱ πικραὶ ἀκόμη πεῖραι καὶ διωγμοὶ οἵτινες ἐπιπίπτουν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ περιορίζουν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς, ἐπιφέρουν ἐντούτοις εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Μόνον διὰ μέσου θλίψεων δύναται ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ ν' ἀναπτυχθῇ καὶ τελειοποιηθῇ. Μόνον διὰ μέσου θλίψεων καὶ παθημάτων δύναται συμπαθητικὴ καρδιά νὰ ἀναπτυχθῇ, ἥτις δύναται νὰ κατανοήσῃ καὶ συμπαθήσῃ τὰς δυσκολίας καὶ θλίψεις τῶν ἄλλων. Μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου δύνανται οὗτοι νὰ κατασταθῶσιν τρυφεροὶ, συμπαθητικοί, καὶ γενναῖοδωροὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ πεπτωκότος γένους, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὸ προνόμιον νὰ κρίνουν καὶ εὐλογήσουν εἰς τὸ μέλλον ἔργον τῆς χιλιετοῦς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ὡς Βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς. A.KOP.ς:2, ΠΡΑΞ. ιζ:30,31, ΑΠΟΚ. κ:6.

Ἐπὶ πλέον, παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ ἐχθρικός καὶ ἄφιλος κόσμος ἐνεργεῖ ὡς κατάλληλον μέσον ἀναπτύξεως διὰ τὴν ἐκκλησίαν, διότι διὰ τῶν ἀντιξώων τούτων περιστάσεων δοκιμάζεται ἡ πιστότης καὶ ὑπακοὴ αὐτῆς εἰς τὸ πλήρες. Τοῦτο εἶναι ἐπίσης φανερόν καὶ λογικὸν ἐκ τῆς ὅλης ἀπόψεως, ἐπειδὴ μόνον ἡ ἐκκλησία προσκαλεῖται εἰς οὐράνιον κλήσιν καὶ ὑπερβάλλον βραβεῖον δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας, ἐάν εἰς τὰς δοκιμασίας αὐτὰς φανῇ πιστὴ καὶ εὐπειθής. ΡΩΜ.β:7, Β.ΠΕΤΡ.α:4. Ἐκαστον ἀτομον πρέπει νὰ δοκιμασθῇ πλήρως, διὰ νὰ εἶναι ἄξιον τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς θέσεως τῆς ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ, τῆς ὑψίστης ὅλων τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ σύμπαν, καὶ ὁ ἄπιστος, ὁ ἐχθρικός διακείμενος κόσμος καθίσταται τὸ ἔτοιμον πεδῖον τῆς δοκιμασίας τῆς ΝΕΑΣ ΤΑΥΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ.

Μὲ τὴν τοιαύτην ἀποψιν πρὸ ὀφθαλμῶν, καθίσταται καθαρὸν διατὶ εἰς τοὺς Μελετητὰς τῆς Βίβλου δὲν κάμνουν ἐντύπωσιν αἱ ἀξιώσεις τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας-ἢ οἵασδήποτε ἄλλης ἐκκλησίας εἰς τὸ ζήτημα-τούτο- περὶ δημοτικότητος, πλούτου, μεγαλείου, μεγάλου ἀριθμοῦ μελῶν, ἐπιρροῆς μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ἐάν μέλη τῆς ἱεραρχίας ζοῦν ὡς ἡγεμῶνες καὶ Πρίγκιπες-διότι Καρδινάλιος σημαίνει Πρίγκιψ- ῥυθμίζοντες πολιτικὰς ὑποθέσεις ὡς πρόεδροι καὶ ἀντιβασιλεῖς εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν λαῶν καὶ κυβερνήσεων. Αἱ Γραφαὶ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι οὐδὲ τούτων τῶν ἀξιώσεων καὶ τιμῶν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου ἔχουν ἀξίαν τινὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τούναντίον, μᾶς λέγεται ὅτι ὅλα τ' ἀνωτέρω, ἐπίγειοι τιμαὶ καὶ δόξαι, δὲν ἀποδεικνύουν ὅτι ἔχουν τὴν σφραγίδα τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας. Ὁ ἀπόστολος ἔγραψε,

" Ἐπειδὴ βλέπετε τὴν πρόσκλησιν σας, ἀδελφοί, ὅτι εἴσθε οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοὶ, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς. Ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξέλεξεν ὁ Θεός, διὰ νὰ καταισχύνῃ τοὺς σοφοὺς, καὶ τὰ ἀγανῇ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξέλεξεν

" ὁ Θεὸς, διὰ τὴν καταισχύνην τοῦ σοφοῦς,
καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενήμε-
να ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς... A.KOPINΘ.α:26-28.

Ἀληθῶς, αἱ ὁδοὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι διάφοροι τῶν
ἀνθρώπων. Διὰ τὸν Θεὸν εἰδικῶς τὴν ἐκλέγη τοὺς πτω-
χοὺς καὶ ἀμαθεῖς καὶ ἀπλοῦς, ἀντὶ τὴν ἐκλέγη ἐκ
τῆς ἐκλεκτῆς τάξεως, τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας ἄτομα,
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς πεπαιδευμένους καὶ τοὺς καλῶς
ἔχοντας; Προφανῶς, αἰσθάνεται ὅτι δύναται τὴν με-
ταχειρισθῆ καταλληλότερον τοὺς πρᾶους, τοὺς τα-
πεινούς, τοὺς διεφθαρμένους οὐχὶ μὲν κοσμικὰς μα-
ταιοδοξίας καὶ πλούτη καὶ τιμὰς ἀνθρώπων, διὰ
τὴν τοὺς μεταφορῶσιν κατὰ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ
γίνονται εὐχρηστα σκευὴ διὰ τιμίαν χρῆσιν εἰς τὸ
ἔργον Αὐτοῦ. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εὐρίσκει εὐκολω-
τέραν μᾶλλον εἴσοδον εἰς τὴν ζωὴν τῶν τοιούτων
ἀπλοϊκῶν καὶ ταπεινῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀρχίζει τὴν
διδασκαλίαν καὶ μεταμορφῶν τὸν νοῦν αὐτῶν ἀπὸ
ἐπίγεια πράγματα καὶ ἐπιθυμίας εἰς οὐρανίας βλέ-
ψεις καὶ ἐλπίδας.

Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι τελικῶς παραδίδουν τὸν ἑ-
αυτὸν τοὺς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ὅποιοι
ἐπιτυχῶς καὶ θεληματικῶς καταθέτουν τὴν ζωὴν των
εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Γραφῶν ὑποδεικνυομένην ὁδὸν τῆς
θυσίας, τότε εἶναι ἔτοιμοι τὴν ὑψῶσθαι εἰς θέσιν
τιμῆς εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Τότε οὗτοι θὰ
χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, δοκιμω-
θέντες εἰς ἀντιξοὺς περιστάσεις καὶ δοκιμασίας
καὶ διωγμούς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, διὰ τὴν ἀποκαταστή-
σονται εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν καὶ ζωὴν αἰώνιον εἰς
τὸν τεταραγμένον καὶ θνήσκοντα κόσμον τῆς ἀνθρω-
πότητος. Οὗτοι θὰ εἶναι συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Ἰ-
ησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἁμαρτωλο-
πλήκτου καὶ πεπτωκότος κόσμου, καὶ φέρουν αὐτὸν
εἰς σχέσιν εἰρήνης μετὰ τὸν Θεόν, καὶ αἰωνίου ζωῆς
ἐπὶ τῆς γῆς. ΡΩΜ.η:16-22, ΛΟΥΚΑ ιβ:32. Τὸ σχέδιον
τοῦ Θεοῦ ἔχει κάμνην προμήθειαν διὰ εὐλογίαν πασῶν

τῶν φυλῶν τῆς γῆς, μέσω τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας Αὐτοῦ. ΓΕΝ.ιβ:3, κβ:16-18.

Η ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐπὶ Αἰῶνας ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία ἐδίδασκε, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ-ξίου διὰ τὸν ἑαυτὸν της τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν προφητειῶν περὶ τῆς ἐνδόξου Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας, τὴν καλουμένην "ΧΙΛΙΕΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ" καθόσον αἱ Γραφαὶ ὑποδεικνύουσιν, ὅτι αὕτη θὰ ~~διήρκει~~ χίλια ἔτη. ΑΠΟΚ.κ:6.

" Ὁ Αὐγουστίνος ἦτο ὁ πρῶτος ὅστις ἐτόλμησε νὰ κηρύξῃ ὅτι ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία... ἦτο ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ἡ χιλιετής αὕτη Βασιλεία ἤρχισε μὲ τὴν πρωτὴν Αὐτοῦ Παρουσίαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι τετελεσμένον γεγονός." BRETANICA XV Σελ. 496.

Εἰς τὸν Μελετητὴν τῶν Γραφῶν, ἡ ἀξίωσις αὕτη ἐγείρει ἀμέσως προβλήματα καὶ ἀσυμφωνίας. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λειτουργῇ ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἄνευ τῆς Παρουσίας τοῦ ἰδίου Βασιλέως; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ βασιλεύῃ ἡ ἐκκλησία ταῦτοχρόνως, ἐνῶ ἔκπρεπε νὰ μάθῃ τὸ μάθημα τῆς πιστότητος καὶ ὑπακοῆς μέσω θλίψεων καὶ διωγμῶν καθὼς προείδομεν; Πῶς εἶναι δυνατόν ἐπιγεία ὀργάνωσις νὰ εἰσαγάγῃ εὐλογίας παγκοσμίου εἰρήνης μετὰ τῶν λαῶν τῶν Ἐθνῶν, νὰ ἐγείρῃ τοὺς ἐν τοῖς μνημείοις νεκροὺς, ΙΩΑΝΝ.ε:28, καὶ φέρῃ εἰς τοὺς λαοὺς ὑγείαν καὶ ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀποκαταστήσῃ πάντα ὅσα ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ εἰς τὴν χιλιετῇ Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ; ΑΠΟΚ. κα:3-5.

Ἰαυτὰ ἀκριβῶς καὶ ἄλλα καταφανῆ, φαίνονται αὐταπόδεικτοι μαρτυρίαι, ὅτι αἱ ὑποσχεθεῖσαι εὐλογίαι τῆς ἀποκαταστάσεως αἵτινες θὰ ἐπέλθουν ἐφ' ὅλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας

Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν ἔχουν πραγματοποιηθῇ ἀκόμη. ΠΡΑΞ.Υ:19-21. Ἐὰν πιστεύωμεν εἰς τὴν Γραφὴν ὡς τὸν ἐμπνευσμένον Λόγον τοῦ Θεοῦ, πρεπεὶ νὰ πιστεύσωμεν μὲ ἀπλὴν πίστιν, ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ ὠρισμένος καιρὸς ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, ὅτε αἱ βουλαὶ Του καὶ αἱ ὑποσχέσεις αὐταὶ θὰ ἐκκληρωθῶσιν. Εἶναι ἡ πεποίθησις ἡμῶν, βασιζομένη εἰς τὰς διδασκαλίας τῶν Γραφῶν, ὅτι ὁ ὠρισμένος αὐτὸς καιρὸς, ὅτε θὰ ἐξασκήσῃ τὴν Βασιλικὴν Αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἐξουσίαν πρὸς ἀποκατάστασιν παντὸς ὃ,τι ἐχάθη ἐν τῷ Ἀδὰμ, εἶναι τώρα ἐγγὺς. Τότε, εἰς τὸν ὠρισμένον αὐτὸν καιρὸν τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐκκλησία θὰ ἐξυψωθῇ εἰς θέσιν ἐξουσίας καὶ δόξης ἐν τῇ Βασιλείᾳ, ἀφοῦ ἀνέμενε μεθ' ὑπομονῆς τὴν ἐπάνοδον τοῦ Κυρίου καὶ Νυμφίου καὶ Κεφαλῆς αὐτῆς ἐπὶ τόσους Αἰῶνας, καὶ ἀφοῦ ἀνέπτυξε τὰς ἀναγκαίας ἀρετὰς τοῦ χαρακτῆρος μεσῶ πυρίνων δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς.

Ἀκριβὴς κατανόησις τῆς Βασιλείας καὶ συμβασιλείας τῆς ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Νυμφίου αὐτῆς εἶναι δύσκολος νὰ συλληφθῇ, ἐκτὸς ἐὰν τις ἐκτιμᾷ τὰς δύο φάσεις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐκκλησία, μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν, θ' ἀποτελέσουν τὴν πνευματικὴν διοικητικὴν ταξιν καὶ ἐξουσίαν τῆς Βασιλείας. Οὗτοι θὰ διευθύνουν τὰς ὑποθέσεις τῆς Βασιλείας μὲ τὸν ἴδιον τρόπον τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ὑπουργείου αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἡ ἐξουσία προϋποθέτει καὶ ἀρχομένους, οἱ ὅποιοι θὰ εἶναι ὅλος ὁ κόσμος τῆς ἀνθρωπότητος. ΑΠΟΚ.ε:10. Ἀληθῶς, ποῖος ἄλλος ἀρχῶν πράγματι, ἔδωκε τὴν ζωὴν του διὰ τοὺς ὑπηκούς του, ἀκυρώων τὸ χρέος τῆς καταδίκης ἐναντίον των, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν τελείαν καὶ πλήρη ζωὴν τοῦ Αἰῶνος τῆς Βασιλείας;!

Ἡ ἐκκλησία, ὡς ἡ ἀρχουσα τάξις τῆς Βασιλείας, θὰ εἶναι ἐν πνευματικῇ ζωῇ τοῦ ἀνωτάτου ἐπιπέδου ὑπάρξεως, τῆς θείας φύσεως. ΡΩΜ.β:7, Β.ΠΕΤ.α:4. Αἱ πνευματικαὶ αὐταὶ Δυνάμεις θὰ εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως ἐξασκοῦν τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Βασιλείας. Ὁ κόσμος τῆς ἀνθρω-

πότῃτος, ὅταν ἔλθῃ πάλιν διὰ τῆς ἀναστάσεως εἰς τὴν ζωὴν, θὰ τοῖς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ φθάσουν εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς, δι' ὑπακοῆς εἰς τοὺς δικαίους νόμους τῆς Βασιλείας, τότε ἐν ἐνεργείᾳ. ΑΠΟΚ. κβ:17. Τοῦτο εἶναι ἀποκατάστασις τῆς Ἑδεμικῆς χαρᾶς καὶ μακαριότητος τὴν ὁποίαν οἱ πρῶτοι ἡμῶν γονεῖς ἔχαιρον, καταστάσεως, διανοητικῶς, ἡθικῶς καὶ φυσικῶς, Παραδεισινὰ κὴν ζωὴν ἣν οἱ πρωτόπλαστοι ἀπῆλθον ἐν τῷ Παραδεισῷ τῆς Ἑδὲμ. Πόνος, καὶ λύπη, καὶ φόβος, καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ παρέλθουν, καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπιτραπῇ νὰ μαραινῇ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς. ΑΠΟΚ. κα:4,5, ΗΣΑΙΑΣ λε:10.

Καθὼς μελετῶμεν τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας, βλέπομεν ἐνώπιόν μας εἰκόνα, μέθοδον, ἣν ὁ Θεὸς θὰ χρησιμοποιοῦ διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν εὐλογίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλαι αἱ προφητεῖαι αἵτινες συγκεντροῦνται εἰς τὴν μεγάλην, ὑπόσχεσιν ἣν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀβραάμ, θὰ ἐκπληρωθοῦν.

"Ἐν τῷ σπέρματι σου θέλουσιν εὐλογηθῇ παῖσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς." ΓΕΝ. κβ:18.

Ὁ Χριστὸς, ἀληθῶς, ἦτο τὸ σπέρμα τὸ φυσικὸν τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ὁ ἀποστολὸς Παῦλος μᾶς λέγει, ὅτι, ἡ ἐκκλησία θὰ γίνῃ συγκληρονόμος μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὡς τὸ πνευματικὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ,

"Ἐὰν δὲ ἦσθε τοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἰσθε σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν κληρονόμοι." ΓΑΛ. γ:29.

Οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν δισεκατομμυρίων τῆς γῆς, τὸ μικρὸν ποίμνιον, οἵτινες θὰ βραβευθοῦν διὰ πνευματικῆς, θείας φύσεως, θὰ εἶναι τὰ ὄργανα, τὰ μέσα μετὰ τὸν Χριστὸν ὡς Κεφαλὴν, πρὸς εὐλογίαν πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς, μετὰ ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ ζωὴν

αἰώνιον, διότι οὗτος ἦτο ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν γῆν.

Τότε ἡ γῆ, ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς Βασιλείας, θὰ διδῇ τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ὅλη ἡ γῆ θὰ κατασταθῇ παράδεισος. ΗΣΑΙΑΣ λε:1-10. Τότε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ, αἱ κρίσεις τοῦ Κυρίου θὰ εἶναι ἐν τῇ γῇ, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου TOTE θὰ μάθουν δικαιοσύνην. ΗΣΑΙΑΣ κς:9. Τότε, ἡ λιθίνη καρδιά τοῦ ἀνθρώπου θέλει γίνῃ σαρκίνη, καὶ ὅλοι ἐν ἀγάπῃ θέλουσι περιπατεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου. ΙΕΖ. ια:19,20. Τότε, ἡ γνώσις τοῦ Κυρίου θὰ καλύψῃ τὴν γῆν καθὼς τὰ ὕδατα καλύπτουσι τὴν θάλασσαν. ΗΣΑΙΑΣ ια:9, ΑΒΒΑΚΟΥΜ β:14.

Τότε, ἕκαστος θὰ κάθηται ὑπὸ τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὴν συκῇν αὐτοῦ καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει ὁ ἔκφοβός, διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἐλάλησεν. ΜΙΧΑΙΑΣ δ: 1-4.

Λόγοι εὐχαριστίας θὰ ἀνέρχωνται ἐκ τῶν χειλέων τῶν λελυτρωμένων πάσης φυλῆς, ἔθνους καὶ γλώσσης. "Ὡς χαίρωμεν, ὅθεν, εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Πατρὸς μας, αἵτινες εἶναι ΝΑΙ καὶ ΑΜΗΝ. Καὶ ὥς προσευχώμεθα " Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου Κύριε, διὰ νὰ γίνηται τὸ θέλημά Σου ἐπὶ τῆς γῆς καθὼς γίνεται ἐν τοῖς οὐρανοῖς."

" Καὶ ἔγειναν φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαι, Αἱ Βασιλεῖαι τοῦ κόσμου ἐγέναν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Καὶ θέλει Βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων." ΑΠΟΚ. ια: 15.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

---οοο---

ΑΡΜΟΔΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

---οοο---

ΑΠΟΙΟΣ ἔχει εἶπει, ὅτι ὁ χαρακτήρ εἶναι ἐ-
κεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι τις ἐν τῷ σκότει, μὲ
ἄλλας λέξεις, ὅ,τι τις πράττει καὶ ὅπως συμπεριφέ-
ρεται, ὅποταν σκέπτηται καὶ οὐδεὶς εἶναι παρατηρῶν
Ἄλλ' εἶναι ἀκριβῶς τοῦτο ἀληθές, ὅτι χαρακτήρ εἶ-
ναι ὅ,τι εἴμεθα ἢ γινόμεθα ἔνεκεν τοῦ φωτός, τοῦ-
τέστι, τοῦ φωτός τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁ-
ποῖον ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

Ἡ ἀνταπόκρισις μας εἰς τὴν ἀλήθειαν, τοῦ πῶς
ἐξασκούμεθα διὰ τῶν πειρῶν καθὼν χρόνον ζῶμεν εἰς
τὴν ἀλήθειαν, καθορίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς προσωπι-
κότητος μας καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχωμεν χαρακτη-
ρα εὐαρεστοῦντα εἰς τὸν θεόν, ἐκτός μόνον ἐπιτρε-
φωμεν τὸ πῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ νὰ κατέχη πλήρη ἐπιρροὴν εἰς τε τὸν νοῦν
μας καὶ ζωὴν. Ὁ νοῦς μας εἶναι τὸ πεδῖον τῆς μάχης
ἐνθα ὁ "καλὸς ἀγὼν τῆς πίστεως" διεξάγεται. Διὰ
τοῦτο ὁ Παῦλος μᾶς πληροφορεῖ καὶ προτρέπει εἰς
ΡΩΜ. ιβ:2 λέγων,

" Μὴ συμμορφόνεσθε μὲ τὸν αἰῶνα τοῦτον, ἀλλὰ
μεταμορφόνεσθε διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ νῶς

" σας, ὥστε νὰ δοκιμάζητε τὴ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐαρεστον καὶ τέλει-
ον."

Οἱ ἱατροὶ μᾶς λέγουσιν, ὅτι ἕκαστον μόριον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀλλάσει ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει χημεία, εἴτε ἀνθρώπινος ἢ θεία, ἥτις δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τελείως ὅ,τι θέτομεν εἰς τὸν νοῦν μας. Καὶ τοῦτο εἶναι ἐν πλήρῃ ἁρμονίᾳ μὲ τὸν θεῖον νόμον, "ὅ,τι ἂν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θέλει θερίσει." ΓΑΛ. 6:7. Ἐνῶ δὲ τυγχάνει ἀπολύτως ἀληθές, ὅτι πάντες ἡμεῖς κληρονομοῦμεν ἴχνη καὶ χα-
ρακτηριστικὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας, ἐν τούτοις ταῦτα ἀποκλειστικῶς δὲν ἀντιπροσωπεύουσι τοὺς χαρακτῆρας μας. Ὁ χαρακτήρ μας εἶναι ὅ,τι ἀναπτύσσωμεν μετὰ ταῦτα. Εἶναι καταγραφή τῶν ἰδίων ἡμῶν σκέψεων καὶ πράξεων αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἐλατήριον τὰς ἀτομικὰς μας προθέσεις καὶ τὰ ἴδια ἡμῶν συναισθήματα. Ὅ,τι διαρκῶς σκεπτόμεθα καὶ καταγινόμεθα ν' ἀποκτήσωμεν, καθίσταται βαθμηδὸν μόνιμος, σταθερὸς χαρακτήρ τῷ ὄντοτιότητος μας ἐν τῇ ζωῇ.

Ἡμεῖς, ὡς Χριστιανοὶ, ἐκζητοῦμεν τὰ ἄνω οὐχὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θέτομεν τὰς κλίσεις μας πρὸς τὰ οὐράνια. Πράττοντες τοῦτο ἰδρύομεν συνηθείας, σκέ-
ψεως, ὥστε ὁπόταν ἡ ἔντασις ἐκ τοῦ κόπου τῆς ἐργα-
σίας καὶ φροντίδος ἀφαιρεθῇ ἐν τῇ ὥρισμένῃ χρόνῳ, αἱ σκέψεις μας αὐτομάτως ὡς μαγνητικὴ βελόνη στρέ-
φονται πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸν Θεόν. Τοῦτο γλαφυρῶς

καὶ μὲ εὐφράδειαν ἐκφράζεται ὁ Δαβὶδ εἰς ΨΑΛΜΟΝ
ρις:7, λέγων,

" Ἐπίστρεφον, ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου
διότι ὁ Κύριος σὲ εὐηργέτησε."

Εἰς ΓΑΛΑΤΑΣ ς: 7 ὁ Παῦλος ἔγραψε,

" Μὴ πλανᾶσθε, ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται, ἐπειδὴ ὁ,
τι σπεῖρει ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θέλει θερί-
σει."

Ὁ ΩΣΗΕ ἐξεφράσθη τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν ὅταν εἴ-
πεν,
"Ἐσπειραν ἄνεμον, διὰ τοῦτο θέλουσι θερίσει
ἀνεμοστρόβιλον." ΩΣΗΕ η:7.

Ὁ Σολομῶν εἶπεν,

"Ὁ σπείρων ἀνομίαν θέλει θερίσει συμφορὰν."
ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ κβ:8.

Πάλιν ὁ Παῦλος ἔγραψεν,

"Ὁ σπείρων μὲ φειδωλίαν καὶ μὲ φειδωλίαν θέ-
λει θερίσει." Β.ΚΟΡ. θ:6.

Αὕτη ἡ ἀρχὴ τελείως τυγχάνει ἀληθὴς καὶ ἀπε-
δείχθη ἐπανειλημμένως ὡς μέρος τῆς λειτουργίας τοῦ
θείου νόμου. Ὅλοι οἱ νόμοι τοῦ Θεοῦ εἴτε περὶ φυσικῶν
ἢ θείων πραγμάτων δὲν εἶναι, εἰμὴ ἡ λειτουργία
ῥιζωμένων πραγματικῶν ἀρχῶν δικαιοσύνης, ἐχόντων ὡς
ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν
πάντων τῶν διανοητικῶν, ὑπὸ τῇ δικαιοδοσίᾳ Του
πλασμάτων. Ὑπακοὴ εἰς τοῦτον τὸν νόμον θὰ φέρῃ τὴν

ἀνταμοιβὴν τῆς εὐτυχίας ἐνῶ ἡ παρακοὴ αὐτομάτως
θὰ ἐπισύρῃ τὴν ὀρισμένην τῆς ποινῆς.

II. X. ἐὰν θέσωμεν τὴν χειρὰ μας εἰς τὸ πῦρ θὰ
καῖ καὶ θὰ ὑποστῶμεν πόνους, ἀλλ' ἐὰν θέσωμεν τὴν
χειρὰ μας ἐνώπιον τοῦ πυρὸς θὰ θερμανθῶμεν καὶ οὐ-
τω θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνάπαυσίν μας καὶ εὐτυχίαν.
Οὕτω συμβαίνει μὲ τὸν νόμον τῆς φύσεως, διωρίσθη
ν' ἀναπαύσῃ καὶ ἀγαθοποιήσῃ καὶ ἐντούτοις συνάμα νὰ
τιμωρήσῃ, ἐὰν παραβῶμεν τὴν πρέπουσαν χρῆσιν του.
Οὐχὶ μόνον, ἀλλ' εἶναι προητομασμένος νὰ βαθμολο-
γήσῃ τὰς ποινὰς ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος ἢ παραβά-
σεως ἐναντίον του.

Χάριν ἐξεικονίσεως, ἐὰν θέσητε τὴν χειρὰ σας
εἰς πυρὰν δι' ὀλίγον τινα χρόνον ἐλαφρῶς θὰ καυτη-
ριασθῇ. Ἐὰν ἐπὶ μακρότερον χρόνον θὰ καῖτε περισσό-
τερον καὶ θὰ σχηματισθῶσι φουσαλλίδες (φουσκαλίδες)
ἐπὶ τοῦ δέρματος. Ἐὰν δὲ ἔτι μακρότερον χρόνον, θὰ
καταναλωθῇ ὑπὸ τοῦ πυρὸς. θέσατε ἀνάλογον πυρὰν διὰ
προετοιμασίαν τῆς τροφῆς καὶ θὰ ἔχητε ὡς ἀμοιβὴν
εὐγευστον τροφήν. Ἐὰν ὅμως ὑπερβῇτε τὰ ὅρια καὶ ὑ-
περκαῖ ἢ τροφή, θὰ καταστῇ ἀποκρουστικὴ πρὸς γεῦ-
σιν καὶ κατανάλωσιν.

Τὸ ὕδωρ, καθὼς καὶ τὸ πῦρ, εἶναι ὡσαύτως ἔν
ἐκ τῶν μεγίστων χρησιμωτάτων εὐλογιῶν τῆς ζωῆς, ἐν-
τούτοις ὅμως ἐὰν ἀμελήσωμεν τὸν νόμον τῆς φύσεως,
καθίσταται αἰτία θανάτου καὶ καταστροφῆς. Καὶ οὕτως

ἔχει μὲ τὰς σκέψεις μας, ἐὰν παραβῶμεν τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης ἔξαλείφομεν τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ ἐκ τῆς ὀντότητος μας.

Ὁ μισθὸς ἢ ἀνταμοιβὴ τῆς κακοποιΐας ἢ εὐποιΐας καλεῖται "νόμος τῆς ἀνταποδόσεως". Πιθανὸν ἄρ-γοπορήσῃ, ἀλλ' ὁ θερισμὸς ἀναποφεύκτως θὰ ἐπέλθῃ. Ἀμ-φότεροι, ἔθνη καὶ ἄτομα, θᾶττον ἢ βράδιον ἀρχίζου-σιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νὰ κατανοῶσι τοῦτο. Ἡ λειτουργία τοῦ νόμου τῆς ἀνταποδόσεως εἶναι κατὰ-δηλος μεταξὺ τάξεων καὶ ἐθνῶν. Πᾶν ἐντρύφημα σκέφε-ως καὶ διάθεσις ἐξασκουμένη καθίσταται βαθμιαίως ὕψοςμα ἢ κατασκευὴ τοῦ ἀτομικοῦ μας χαρακτῆρος. Οὗ-τος ὁ χαρακτήρ, ἀρχικῶς ἐν τῇ ζωῇ μας, εἶναι κατὰ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐλύγιστος, εὐπλαστος, εὐκαμπτος, πλὴν ὅμως προϊόντος τοῦ χρόνου καθίσταται σταθερὸς ἀμετάβλητος, ἀποκρυσταλλωμένος.

Οἱ δικασταὶ ἀναγνωρίζοντες τοῦτο εἶναι πρᾶοι, συγχωρητικοὶ εἰς τοὺς πρωτοπείρους παραβάτας, ἐνῶ εἰς τοὺς πείσμονας κακούργους, ἀναγνωρίζόμενοι ὡς ἀμετάβλητοι χαρακτῆρες, ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινω-νίαν, ἐπιβάλλουσι ποινὰς ἐπὶ μακροῦ χρόνου. Ὁ πρό-τερον, ἀρχάριος παραβάτης, κέκτηται καλὴν εὐκαιρί-αν ν' ἀναμορφωθῇ ἐπαρκούντως καὶ ἐπανακτῇ τὴν θέ-σιν του εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς εὐπρόληπτος πολίτης. Οἱ δικασταὶ ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν των τοῦτο, ὅταν ἡ ἐτυ-μηγορία διὰ τοὺς ἀρχαρίους παραβάτας ἐκφέρεται, καὶ

ἐπιβάλλουν ἐλαφρὰν τιμωρίαν, ἐνῶ εἰς τοὺς πείσμονας κακούργους, θεωρούμενοι ἄκαμπτοι πρὸς ἀναμόρφωσιν, ἐπιβάλλουσι τὰς μακροχρονίους ποινὰς.

Εὐταῦθα βλέπομεν πολύτιμα μαθήματα δι' ἡμᾶς. Ἐὰν καλλιεργῶμεν χαρακτῆρα ἐπὶ γραμμῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸ φῶς ὅπερ κατέχομεν, εἴτε ἐκ συνειδήσεως ἢ ἀποκαλύψεως ὡσαύτως, θ' ἀνταμοιθῶμεν μὲ δίκαιον καὶ ἀγαθὸν χαρακτῆρα. Ἐξ ἄλλης ἀπόψεως, ἐὰν καλλιεργῶμεν ἐπὶ γραμμῶν διαθορᾶς καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης οἱ καρποὶ τοιοῦτου **χαρακτῆρος** θὰ ἐπιφέρωσι φοβερὰν καταδίκην.

Οὐδὲν τὸ θαυμαστὸν διατὶ ὁ προφήτης ἔγραφε,

" Φύλαξον τὴν καρδίαν σου μετὰ πάσης προφυλάξεως, διότι ἐκ ταύτης προέρχονται αἱ ἐκβάσεις τῆς ζωῆς." ΠΑΡΟΙΜ. 6:23.

Εἶναι ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τοῦτο, διατὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔγραφε τοὺς ὁραίους προτρεπτικοὺς λόγους εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα μας. Αὕτη εἶναι πολὺ σπουδαία προτροπὴ, ἐπειδὴ, ἐὰν πρακτικῶς ἐφαρμοσθῇ, μετὰ βεβαιότητος θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ φρουρῶμεν τὰς σκέψεις μας καὶ νὰ φυλάττωμεν τὰς καρδίας μας καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ζωὴν. Δυνάμεθα ἀπολύτως νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τοιαύτη καθιερωμένη σκέψις εἶναι ἀμφοτέρωθι, εὐάρεστος εἰς τὸν θεὸν καὶ ἐπιδεδοκιμασμένη νὰ φέρῃ τὴν ἀνταμοιβὴν της εἰς ὠρισμένον καιρὸν.

Ἡ καρδιά ἀντιπροσωπεύει τὴν θέλησιν, τὰς προθέσεις καὶ εἶναι ἡ κυβερνώσα δύναμις τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκείνων τῶν ὁποίων αἱ θελήσεις εἶναι ἀληθεῖς καὶ συγκεντροῦνται εἰς τὸν θεὸν ἔχουσι σταθερὸν σκοπὸν, ἀνένδοτοι πρὸς συμβιβασμὸν μὲ τὴν ἁμαρτίαν. Οἱ τοιοῦτοι ἔχουσιν ἀγνὰς καρδίας καὶ κατατάσσονται εἰς τὴν εὐλογίαν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ εἰς κεφ. τοῦ Ματθαίου 8,

"Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν, διότι αὐτοὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὸν θεόν."

Ἐνῷ δὲ ἡ θέλησις εἶναι ἡ διευθύνουσα τὸν ἄνθρωπον δύναμις, πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ὑπόκειται εἰς ποικίλας ἐπιρροὰς. Ἐὰν αἱ σκέψεις μας εἶναι ἀκάθαρτοι, ἄδικοι ἢ ἀνόσιαι, ἡ δύναμις τῆς θελήσεώς μας βλαβερῶς θὰ ἐπηρεασθῇ. Ἐξεχόντως δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν σοφίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἐὰν ἔχωμεν κατὰ νοῦν τὴν βλάβην τῶν κακῶν σκέψεων καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς νουθεσίαν του, ὅταν μᾶς λέγῃ τὶ καὶ πῶς καὶ διατὶ πρέπει νὰ σκεπτώμεθα εἰς τρόπον ὥστε ἐκ τῶν σκέψεων νὰ μορφωθῇ ὁ κατὰ θεὸν πρέπων χαρακτήρ.

Αἱ σκέψεις οὐχὶ μόνον πλάττουσι τοὺς χαρακτῆρας μας, ἀλλ' ὡσαύτως καθορίζουσι τὸν προορισμὸν μας. Ἀληθῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν εἶπε τις,

"Σπεῖρε σκέφιν καὶ θέρισε λόγον. Σπεῖρε λόγον καὶ θέρισε πράξιν. Σπεῖρε πράξιν καὶ θέρισε συ-

" νήθειαν. Σπεῖρε συνήθειαν καὶ θέρισε χαρα-
κτῆρα.Σπεῖρε χαρακτῆρα καὶ θέρισε τὸ πεπρω-
μένον."

Αἱ σκέψεις μας εἶναι ἡ ἀφετηρία τὸ ὅ,τι εἴμεθα ἢ
θὰ εἴμεθα καὶ πᾶσα πρᾶξις καὶ διαγωγὴ πρέπει ν'ἀρ-
χίσῃ μὲ προγενέστεραν σκέψιν. Καλαὶ σκέψεις ἄγουσι
πρὸς καλὴν διαγωγὴν,καὶ τ'ἀποτελέσματα θέλουσιν
εἶσθαι καλὰ, ἐνῷ κακαὶ ἡ πονηραὶ σκέψεις θὰ ὀδηγή-
σωσιν εἰς κακὴν συμπεριφορὰν καὶ θλιβερά ἀποτελέ-
σματα.

Πρὸς ἐξεικόνισιν τούτου φέρομεν ὡς παράδειγμα
τὸ ἐξῆς. "Ὅταν ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ δημιουργήσῃ τὸν
κόσμον εἶχε σχέδιον,πρωτίστως ἄριστον,ώρατον. Ἦτο
τῶντι καλὸν, στηριζόμενον ἐπὶ καλῶν σκέψεων καὶ
πᾶν ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔπραττεν ἠκολούθει ἐκεῖνο τὸ σχέ-
διον, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι τ'ἀποτελέσματα θὰ εἴ-
ναι καλὰ. Ἐντούτοις,ὁ Σατανᾶς ἔσπειρε πονηρὰς σκέ-
ψεις, καὶ ἡ πορεία του θ'ἀποδειχθῇ θανατηφόρος καὶ
εἰς αὐτὸν καὶ βλαβερά εἰς ἄλλους."Ἦρχισε μὲ ἐσφαλ-
μένην κακὴν σκέψιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὠδή-
γησαν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὅταν εἶπε,

" θέλω ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανὸν,θέλω ὑψώσει τὸν
θρόνον μου ὑπεράνω τῶν ἀστρῶν τοῦ Θεοῦ...θέλω
εἶσθαι ὅμοιος τοῦ Ὑψίστου." ἩΣΑΙΑΣ 14:13,14.

Ἡ σὰρξ, ἔνεκεν τῆς πεπτωκυίας καταστάσεως,ἔ-
χει πνεῦμα ἐναντίον τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.Εἶναι
τὸ πνεῦμα τοῦ "Ἀντιδίκου",τὸ τοῦ Σατανᾶ,ὅπερ ἔπε-

κράτησεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν. Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, ἔνεκεν τῶν ἀτελειῶν τῆς σαρκὸς καὶ τῶν τοῦ Ἀδάμ κληρονομικῶν ἀδυναμιῶν, οὐδέποτε δύνανται νὰ φθάσωσι εἰς ἀνθρωπίνην τελειότητα, ἀσχέτως πόσον ἐπιθυμοῦσιν ἢ προσπαθοῦσι. Ἐχομεν κηλίδας καὶ ἀδυναμίας ἐγκεφαλικάς καὶ σωματικάς αἵτινες μᾶς ἐμποδίζουν, ὅπως ποτε καταστῶμεν τέλειοι ἐνταῦθα εἰς τὴν γῆν. Οὐχ' ἤττον ὅμως, δεόν ν' ἀγωνιζώμεθα νὰ ζῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν πλησίον τοῦ κανόνος τῆς τελειότητος, καὶ ὁ Κύριος ὑπεσχέθη νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὰς ἀκουσίας ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας μας. Ἡ χάρις Του εἶναι ἀρκετὴ καὶ θὰ μᾶς ἱκανώσῃ νὰ ὑπερνικήσωμεν καὶ ὑπομένωμεν.

Εἰς ΓΑΛΑΤΑΣ 5:8 ἀναγινώσκομεν,

"Ὁ σπείρων εἰς τὴν ^{τῇν}σάρκα ἑαυτοῦ, θέλει θερίσει ἐκ τῆς σαρκὸς φθορὰν, ἀλλ' ὁ σπείρων εἰς τὸ Πνεῦμα θέλει θερίσει ἐκ τοῦ Πνεύματος ζωὴν αἰώνιον."

Ἡ σκέψις εἶναι ὅτι, ἐὰν ἐπιτρέψωμεν τὸ ἀντίθετον πνεῦμα τῆς σαρκὸς νὰ κυριαρχίσῃ εἰς τὰς σκέψεις μας καὶ σπείρωμεν αὐτὸ, θὰ θερίσωμεν ἀναλόγως. Τὰ ἀποτέλεσματα θὰ εἶναι κακία, διαφθορὰ, καὶ ἐὰν ἐπιμένῃ τις εἶναι δυνατόν ἀκόμη νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὸν δεύτερον θάνατον. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐνταῦθα ἀποτείνεται εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἐκκλησίαν, τοὺς ἀκολουθούς τοῦ Χριστοῦ. Οὗτοι ἐνθαρρύνονται νὰ σπείρωσιν εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὅστις εἶναι δικαία ὑπόστασις. Ἐὰν οἱ τοιοῦτοι σκέπτωνται ἐπὶ οὐρανίων πραγμάτων καὶ ἐ-

ξακολουθῶσι νὰ πράττωσιν οὕτω, θέλουσι θερίσει μεγάλην ἀνταμοιβήν, —πάντα τὰ ἔνδοξα πράγματα τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὑποσχεθέντα εἰς αὐτοὺς, ὡς ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ πρῶτον προαπαιτούμενον, σπείρων τις εἰς τὸ Πνεῦμα, εἶναι νὰ ἔχῃ τις πιστὴν καὶ πρόθυμον καρδίαν. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα τέκνα θεοῦ ἐὰν αἱ καρδίαι μας δὲν εἶναι εὐθεῖς. "Ἵνα δὲ ἔχωμεν τὰ προσόντα καὶ ἔλθωμεν εἰς κατάστασιν εὐθύτητος καρδίας, εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀποβάλωμεν τὴν ἁμαρτίαν, νὰ μετανοήσωμεν καὶ ὀλοφύχως δεχθῶμεν τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν αἴροντα τὰς ἁμαρτίας μας. Ἐπειτα δεόντως ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν εἰς τοὺς λόγους Του,"

"Ἐὰν τις θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου, ἅς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν καὶ ἅς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἅς μὲ ἀκολουθῇ." ΜΑΤΘ. 13:24.

Πράττοντες οὕτω, σπεύρομεν εἰς τὸ Πνεῦμα. Λέγοντες τοῦτο ὀλίγον τι διαφοροτρόπως πρέπει πρῶτον νὰ διακαιωθῶμεν, πρέπει νὰ καθαρισθῶμεν, πρέπει νὰ ἔχωμεν καθαρὰν καρδίαν, καθαρὸν νοῦν, ἀγνὰ ἑλατήρια. τοῦτο ἐπιτελεῖται, ὅταν ἀποστρεφώμεθα τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀποδεχθῶμεν ἐκ καρδίας τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Λυτρωτὴν μας, καὶ καθιερωθῶμεν πλήρως εἰς τὸν θεόν. Ἦδη αἱ ἀτέλειαι τῆς σαρκὸς καλύπτονται μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς τοῦ Χριστοῦ δικαιοσύνης, καὶ πᾶσαι αἱ πρότερον ἀκάθαρτοι σκέφεις μας καὶ πράξεις ὡσαύτως καλύπτονται καὶ συγχωροῦνται. Καθαριζόμεθα ἐν τῷ πολυτίμῳ

αἵματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἦδη ἔτιερδντι πρέπει νὰ λάβη χώραν σχετικῶς μετὰς προτέρας σκέφεις μας,συνηθείας,ἐλπίδας καὶ φιλοδοξίας πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παραχθῶσι νέαι σκέφεις νέαι πράξεις,καλὴ διαγωγή,νέαι ἐλπίδες καὶ νέαι ἀπόφεις."Ἰνα ἐπιτελεσθῇ τοῦτο, δέον νὰ ἐπιδοθῶμεν σπεύροντες εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ,δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν πᾶν πρᾶγμα ὅπερ ὁ Θεὸς, ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ Του καὶ ἀγάπῃ, χάριν ἡμῶν ὡς τέκνα Του,ἔχει προμηθεύσει. Δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν,εὐρετήρια λεξικά,Γραφικὰς Μελέτας,καὶ ὅλα τὰ βοηθήματα ἅτινα ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς, ἵνα κατανοήσωμεν τὸν Λόγον Του καλλίτερον. Δυνάμεθα νὰ συναθροισθῶμεθα μετ' ἐκείνους τῆς ὁμοίας πολυτίμου πίστεως,βέβαίως, εἶναι προσῆκον καὶ οὐσιῶδες διὰ τὴν πνευματικὴν μας εὐπραγίαν νὰ πληρωθῶμεν μετ' νέας,ὑψηλοτέρας πνευματικᾶς σκέφεις,ἐλπίδας,σκοποῦς καὶ προσδοκίας.

Οὕτως ἀρχίζομεν νὰ πληρώμεθα μετὰ τὰ πράγματα τοῦ Ἀγ.Πνεύματος,τὰ κάλλιστα πράγματα,ἐπειδὴ εἶναι αἱ σκέφεις καὶ οἱ κανόνες τοῦ Θεοῦ. Εἶναι αἱ ἰδεῶδεις ἀλήθειαι αἱ σχετιζόμεναι μετὰ τὸ θαυμαστὸν Του σχέδιον τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τοῦ πλήρους ἐξ ἀγάπης χαρακτῆρος Του. Ἐὰν ἐνεργήσωμεν ἄλλεοτρόπως χωρὶς νὰ σπεύρωμεν εἰς τὸ Πνεῦμα, τοῦτο ἐξάπαντος δηλοῖ, ὅτι ἐλάβομεν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ματαιῳ,δηλοῖ ὅτι ὁ καθαρισμὸς μας, ἡ δικαίωσις μας, δὲν ἐχρησι-

μποιήθησαν διὰ τὸν προωρισμένον σκοπὸν, σημαίνει ὅτι ταῦτα ἀπέβησαν ἄχρηστα εἰς τὴν ζωὴν μας.

Ἄς ἐκμάθωμεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ, τοῦτο τὸ μάθημα καλῶς καὶ ἅς πληρωθῶμεν μὲ τὰ πράγματα τοῦ Ἀγ. Πνεύματος· τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ καὶ χαρακτηῆρος καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐξαισία, προσφιλεῖς, δίκαια, εὐγενῆ πράγματα ἐκ τοῦ Λόγου Του. Πόσον εὐφρόσυνον εἶναι νὰ δυνηθῶμεν νὰ εἴπωμεν μὲ τὸν Ψαλμωδὸν,

" Ἐν τῇ πλήθει τῶν ἀμνηνιῶν τῆς καρδίας μου,
αἱ παρηγορίαι σου εὐφραναν τὴν ψυχὴν μου."
ΨΑΛΜ. 90:19

Καὶ πάλιν,

" Πόσον πολýτιμοι εἶναι εἰς ἐμὲ αἱ βουλαὶ σου,
Θεὲ! Πόσον ἐμεγαλύνθη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν!.. Ὅσοι
περβαίνουσι τὴν ἄμμον." ΨΑΛΜ. 137:17.

Καὶ ἄλλαχοῦ,

" Τὸ αὐτὸ δὲ φρόνημα ἔστω ἐν ὑμῖν τὸ ὁποῖον ἦ-
το καὶ ἐν τῷ Χριστῷ Ἰησοῦ." ΦΙΛ. β:5.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ, ἐὰν καθιερώσαμεν τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Θεοῦ, καὶ θέσωμεν τὴν καρδίαν μας ἐπὶ τούτων τῶν ὑψηλοτέρων σκέψεων τοῦ Θεοῦ, θὰ καταστῶμεν τέκνα κατὰ τὴν καρδίαν Του. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ εἶναι μὲ πάντας ἡμᾶς διὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν μέχρι τέλους.

---ooo---

Τὸ Ἑλθρα καὶ τὸ Ὠμέγα

---ooo---

ΑΣΥΝΗΘΗΣ αὕτη ἔκφρασις ΑΛΦΑ καὶ ΩΜΕΓΑ, ἣτις τίθεται ὡς ἐπικεφαλὶς τοῦ θέματός μας, εὐρίσκεται εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἐπαναλαμβάνεται τετράκις. Εἰς τὴν τελευταίαν μνείαν εὐρίσκομεν τὴν ἔννοιαν αὐτῆς εὐρυτέ-
ρως ἐκθετομένην.

"Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος." ΑΠΟΚ. κβ. 13.

Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι ὁ Κύριος ὁ ὁμιλῶν, ἀναγνωριζόμενος εἰς τὸν ἀσυνήθη αὐτὸν τρόπον. Εἰς τὴν ἔκφρασιν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς φέρει εἰς τὴν προσοχὴν μας μεγάλην ἀλήθειαν, διακηρυττομένην εἰς τρεῖς διαφο-
ρετικούς τρόπους δι' ἑμφασιν.

Ἡ λέξις "ΩΜΕΓΑ" εἶναι ἡ τελευταία λέξις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ὅ,τι ὁ Κύριος μᾶς λέγει εἶναι ὅτι Οὗτος ἦτο οὐχὶ μόνον τὸ πρῶτον δημιουργη-
μα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ τελευταῖον. Τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι ὁ Μέγας Ἰεχωβά δὲν μετεχειρίσθη ἀπ' εὐθείας τὴν ἰδίαν Αὐτοῦ δύναμιν διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαν-
τος, τῶν πνευματικῶν ὑπάρξεων, τὴν γῆν, ἢ τὸν ἄνθρω-
πον. Ἡ δύναμις αὕτη παρεχωρήθη εἰς τὴν μόνην ἀπ' εὐ-
θείας δημιουργίαν Του, τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν.

Εἰς Παροιμίας η:22-30 εὐρίσκομεν ἀξιοσημεῖωτον ἀναφορὰν εἰς τὴν Γραφὴν. Ἐνταῦθα ὁ Σολομῶν παρασι-
άζει τὴν μόνην ἀπ' εὐθείας δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, ὑ-
πὸ τὸ ὄνομα ΣΟΦΙΑΝ, ὑποδεικνύων ὅτι Οὗτος προυπῆρ-
χε πάσης ἄλλης δημιουργίας. Εἰς τὰ χωρία ταῦτα ὑ-
ποδεικνύεται τὸ ΠΡΩΤΟΝ καὶ τὸ ΕΣΧΑΤΟΝ δημιούργημα
τοῦ Θεοῦ. Ἀναγινώσκομεν,

"Ὁ Κύριος μὲ εἶχεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ. Πρὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἀπ' αἰῶνος. Πρὸ τοῦ αἰῶνος μὲ ἔχρισεν. Ἀπ' ἀρχῆς, πρὶν ὑπάρξῃ ἡ γῆ, ἐγεννήθη. "Ὅτε δὲν ὑπῆρχον πηγαὶ αἱ ἀναβρύνουσαι ὕδατα. Πρὶν τὰ ὄρη θεμελιωθῶσι, πρὶν τῶν λόφων, ἐγὼ ἐγεννήθην. Ἐνῷ δὲν εἶχεν ἔτι κάμει τὴν γῆν, οὔτε πεδίαδας, οὔτε κορυφὰς χωμάτων τῆς οἰκομένης. "Ὅτε ἡτοίμαζε τοὺς οὐρανούς, ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ. "Ὅτε περιέγραφε καμάραν ὑπεράνω τοῦ προσώπου τῆς ἀβύσσου, ὅτε ἐστέρωνε τὸν αἰθέρα ἐπάνω, ὅτε ψύχρυνε τὰς πηγὰς τῆς ἀβύσσου. "Ὅτε ἐπέβαλλε τὸν νόμον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ μὴ παραβῶσι τὰ ὕδατα τὸ πρόσταγμα αὐτοῦ. "Ὅτε διέταττε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, τότε ἤμην πλησίον αὐτοῦ δημιουργοῦσα. Καὶ ἐγὼ ἤμην καθ' ἡμέραν ἡ τρυφὴ αὐτοῦ, εὐφραينوμένη πάντοτε ἐνώπιον αὐτοῦ."

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ η: 22-30.

Τὰ χωρία ταῦτα κάμνουν εὐκρινές, ὅτι ἀναφέρονται εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν εἰς τὴν προανθρωπίνην Αὐτοῦ ὑπαρξιν; διότι εἰς Α.ΚΟΡΙΝΘ.α:24, ὁ Κύριος ἡμῶν ὀνομάζεται "ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ." Εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξετάσωμεν ζήτημα ὅπερ δὲν θίγεται συγχνάκις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προὑπαρξίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἰδιαιτέρως ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν τὴν ἔκφρασιν ἣν ὁ ἀπόστολος μεταχειρίζεται εἰς Β.ΚΟΡ. η:9. "Ὅτι πλούσιος ὢν ἐπτώχευσε διὰ σᾶς, διὰ νὰ πλουτίσῃτε σεῖς μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου." Ἐνταῦθα ὁ Ἀπ. Παῦλος φέρει εἰς τὴν προσοχὴν μας τὴν θέσιν ἣν κατεῖχεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Οὗτος ἦτο "πλούσιος" καὶ ὁμως ἦτο πρόθυμος νὰ στερηθῇ τῆς θαυμασίας αὐτοῦ θέσεως διὰ νὰ δεχθῇ ταπείνωσιν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ σώσῃ κατώτερα πλάσματα, τὸν ἄνθρωπον, ἐκ τοῦ θανάτου. Ἀκριβῶς τὶ ἐμπεριείχετο εἰς τὸν "πλοῦτον" τοῦτον τοῦ Κυρίου ἡμῶν; Τὶ ὁ Παῦλος ἐνδεί; Μόνον ἂν παρατηρήσωμεν τὴν ὑψηλὴν Αὐτοῦ θέσιν, πλοῦτον, δόξαν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν θυσίαν Αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.

Ο Λ Ο Γ Ο Σ

ΔΙΑ ΝΑ ἐκτιμήσωμεν δεόντως τὸν πλοῦτον τῆς προανθρωπίνης τοῦ Κυρίου καταστάσεως, πρέπει νὰ συμπεριλάβωμεν καὶ τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἰωάννου,

" Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦτο παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ θεὸς ἦτο ὁ Λόγος. Οὗτος ἦτο ἐν ἀρχῇ παρὰ τῷ Θεῷ. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένεον, καὶ χωρὶς αὐτοῦ δὲν ἐγένεον οὐδὲ ἓν τὸ ὅποιν ἐγένεον." ΙΩΑΝΝ. α:1-3.

Εἶναι ἡ κατανόησις τῆς διακηρύξεως ταύτης τῆς Γραφῆς ἣτις διαχωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον. Εἶναι τὸ χωρίον τοῦτο ὅπερ ἀποκαλύπτει τὴν ἀτιμάζουσαν τὸν θεὸν διδασκαλίαν τῆς Τριάδος. Εἰς ἡμᾶς τοῦτο καθίσταται θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ κτίσωμεν ἄλλας σπουδαίας διδασκαλίας.

Ὁ Κύριος προφανῶς ἐξέλεξεν πολὺ ἀκριβῆ γλῶσσαν διὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Πολλὰ σπουδαῖαι ἀλήθειαι θὰ ἦσαν δύσκολον εἰς κατανόησιν, εἰ δὲν ἦτο ἐνεκεν τῆς ἀκριβολογίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Μία ἔξοχος μετάφρασις τοῦ Κειμένου εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν εἶναι τὸ ΕΜΦΑΤΙΚΟΝ ΔΙΓΛΩΤΤΟΝ, ὅπερ ἐγένετο μεγάλη βοήθεια εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ θερισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμβολία ὅτι ὁ Κύριος ἐν τῇ προνοίᾳ Του ἐπέτρεψε τὸν Δόκτορα Βενιαμὶν Γουίλσον νὰ ἐκδώσῃ τοῦτο ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χρῆσιν τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὴν περίδον ταύτην τοῦ θερισμοῦ. Εἶναι ἡ μετάφρασις αὕτη ἣτις καθαρίζει εἰς ἡμᾶς τὴν συσχέτισιν καὶ τὴν θεσιν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς τὴν προανθρωπίνην Αὐτοῦ ὑπαρξιν ἀναφέρεται ὡς ΛΟΓΟΣ, ὅπερ ἐννοεῖ, λαλιὰν, ὁμιλητήν. Τοιοῦτοτρόπως, ἐνεκεν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ἡ συσχέτισις, ἡ συγγένεια τῶν δύο τούτων μεγάλων ὄντων καθορίζεται. Ἡ κατὰ γράμμα ἐρμηνεία εἰ-

ναι αὕτη."- 'Ο Λόγος ἦτο ἐν ἀρχῇ παρὰ τῷ Θεῷ, (τὸν μόνον Παντοκράτορα, Παντοδύναμον ΙΕΧΩΒΑ) καὶ ὁ Λόγος ἦτο θεὸς)δηλ. ἰσχυρὸς). Οὗτος ἦτο ἐν ἀρχῇ παρὰ τῷ Θεῷ."- Τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ θεσις ἦν ὁ Λόγος κατεῖχεν ἀναφέρεται παρὰ τοῦ Παύλου εἰς τὴν πρὸς ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ α:15-17,

" Ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως. Ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐκτίσθησαν τὰ πάντα, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἔξουσίαι, τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἐκτίσθησαν, καὶ αὐτὸς εἶναι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα συντηροῦνται δι' αὐτοῦ."

ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΑΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΩΜΕΝ τώρα τὴν ἔκτασιν τοῦ δημιουργικοῦ ἔργου τοῦ ἰσχυροῦ τούτου Λόγου. Εἰς τὸ δημιουργικὸν Αὐτοῦ ρόλον ὁ Λόγος οὐδέποτε ἐνήργησε ἀνεξάρτητος ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ ἐνήργησεν ὡς ὁμοιος μὲ τὸν Θεόν. Εἰς τὸ μέγα τοῦτο δημιουργικὸν πρόγραμμα, ὁ Λόγος ἦτο πράκτωρ, ἀπεσταλμένος, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ σχέδιον καὶ σκοπὸν τοῦ ἀνωτέρου Αὐτοῦ, τοῦ ΙΕΧΩΒΑ ΘΕΟΥ. Ὁ Λόγος δὲν ἦτο ὁ πρωτουργὸς τοῦ σχεδίου. Ὁ Θεὸς ἦτο ὁ πρωτουργὸς καὶ ὁ σχεδιαστὴς τοῦ σχεδίου τούτου τῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος.

Ἐπὶ πλέον, ἔχομεν λόγον νὰ πιστεῦσωμεν, ὅτι καὶ τὴν ὕλην τῆς δημιουργίας τὴν ἐπρομήθευσεν ὁ Παντοκράτωρ ΙΕΧΩΒΑ. Τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι ὁ Μέγας Λόγος μεταχειριζόμενος τὰ ὑλικά τὰ προμηθευθέντα, ἐπεξεργάσθη αὐτὰ εἰς προϊόντα, δημιουργήματα, κατὰ τὸ σχέδιον καὶ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο στηρίζεται καλῶς ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου εἰς Α.ΚΟΡΙΝΘ. η:6 ὡς ἐξῆς,

" Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς εἶναι εἰς Θεὸς ὁ Πατὴρ (ἡ πηγὴ, ὁ πρωτουργός) ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν, καὶ εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δι' οὗ, (ὡς

" μέσου) τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ."

Τοιουτοτρόπως ἡ δημιουργία τῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν κόσμων ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοουργοῦ, τοῦ Πατρὸς, καὶ ὁ Λόγος ἔφερεν εἰς πέρας τὸ σχέδιον τοῦτο τῆς δημιουργίας. Πῶς ὁ Θεὸς μετέδωσε καὶ ἐπεκοινωνήσῃ τὸ σχέδιόν Του τοῦτο εἰς τὸν Λόγον δὲν γνωρίζομεν. Ἀλλὰ ὁποιονδήποτε τρόπον μετεχειρίσθη ὁ Ἰεχωβά εἰς τὸ νὰ κάμῃ καθαρὸν ὅσα ἐπεθύμει νὰ ἤρχοντο εἰς τὸ εἶναι, ἡ διάνοια τοῦ Λόγου ἦτο ικανή, ὡς κατανοήσῃ πλήρως, τοῦτο. Τὸ μέγεθος τῆς ἐκτελεσθείσης δημιουργίας ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά καὶ τοῦ Λόγου υπερβαίνει τὴν ἀνθρωπίνην κατανόησιν καὶ ἀντίληψιν.

Κατὰ τὸ ΚΟΛΟΣΣ. α:16, καὶ ΙΩΑΝΝ. α:3, ὁ Λόγος ἔφερεν εἰς τὸ εἶναι ὅλα τὰ ὄντα εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον, καὶ ὅλα τὰ δημιουργήματα εἰς τὸ φυσικὸν ἐπίπεδον. Αἱ Γραφαὶ φαίνεται νὰ υποδεικνύουν, ὅτι ὑπάρχουν πολλαὶ τάξεις πνευματικῶν ὑπάρξεων. Εἰς ΚΟΛΟΣΣ. α:16 ὑποδεικνύονται τέσσαρες τάξεις, ΑΡΧΑΙ, ΕΞΟΥΣΙΑΙ, ΚΥΡΙΟΤΗΤΕΣ καὶ ΘΡΟΝΟΙ. Εἰς ΡΩΜ. η:38 ΑΓΓΕΛΟΙ ὑποδεικνύονται ὡς ἄλλη τάξις πνευματικῇ. Ἐπιπροσθέτως ἡ Γραφή ὁμιλεῖ δύο ἀκόμη ἐπίπεδα ἡ τάξεις, τῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ καὶ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ, ΙΕΖ. κη:14, καὶ ΗΣΑΪΑΣ ς: 2,6. Ὁ Λόγος ἦτο ἀκόμη ἀνωτέρα πνευματικὴ τάξις, πλουσιωτέρα καὶ ἐνδοξοτέρα τῶν ἄλλων πνευματικῶν τάξεων αἵτινες ἦλθον εἰς τὸ εἶναι ὑπ' αὐτοῦ.

Δ Ε Ν Γ Ν Ω Ρ Ι Ζ Ο Μ Ε Ν

ΕΙΜΕΘΑ ἐν ἀγνοίᾳ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ἢ οὐσίαν τῶν πνευματικῶν τούτων δημιουργημάτων. Τινὲς τῶν πνευματικῶν τούτων οὐσιῶν τῶν αποτελούντων τὰ δημιουργήματα ταῦτα πιθανὸν νὰ εἶναι φ ῶ ς - π Ὡ ρ - μα γνητικαὶ ἀκτῖνες, Ραδιοενέργεια κ.λ.π. Τοῦτο δὲν ἀποκαλύπτεται. Ἐν τούτοις ἔχομεν γνῶσιν τινὰ ἀναφορικῶς μὲ τὰ ὄντα ταῦτα. Γνωρίζομεν ὅτι εἶναι ὑποκείμενα εἰς θάνατον. Δὲν εἶναι ἀθάνατοι. Εἶναι πεποικισμένοι μὲ υπερβάλλουσιν δυνάμιν ταχύτητος. Τοῦτο καταδεικνύεται εἰς ΔΑΝΙΗΛ θ:21,23. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ Ἀβριήλ (πνευματικὴ ὑπαρξίς) ἄφη-

σε τὴν θέσιν του ὅταν ὁ Δανιὴλ ἤρχισε νὰ προσεύχηται. Ἐφθασεν ἀκόμη πρὶν ὁ Δανιὴλ τελειώσῃ τὴν προσευχὴν του. Δὲν ἀποτολμῶμεν νὰ εἰκάσωμεν τὴν ἀπόστασιν ἣν διήνυσεν, ἀλλὰ θὰ ἦτο καταπληκτικὴ.

Ἡ πνευματικὴ ὑπάρξις δύναται νὰ διαπεράσῃ μέσῳ παχέος τεύχους, θύρας, κ.λ.π. καθὼς αἱ ἀκτῖνες (XRAY). Τοῦτο καταφαίνεται ὅτε ἄγγελος ἠλευθέρωσε τὸν Πέτρον ἐκ τῆς φυλακῆς. ΠΡΑΞ. ιβ:7-11. Οὗτοι διακατέχουν μεγάλας δυνάμεις ὡς καταδεικνύεται διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἀσσυρίων, ὅτε εἰς ἄγγελος ἐθανάτωσε 185,000 ἐν μιᾷ νυκτὶ. ΗΣΑΙΑΣ λζ:36, ΨΑΛΜΟΣ ργ:20. Ἐπίσης εἰς τὴν τραγικὴν νυκτὶ ἐν Αἴγυπτῳ, ὅτε ἄγγελος ἐθανάτωσε ἐν μιᾷ νυκτὶ πάντα τὰ πρωτότοκα, τὰ μὴ προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ αἵματος εἰς τοὺς παραστάτας τῶν θυρῶν.

Αἱ πνευματικαὶ ὑπάρξεις οὔτε ὑπανδρεύονται οὐδὲ ὑπανδρεύουν. Δὲν διαιωνίζουσιν ἑαυτοὺς διὰ γάμου καὶ τεκνογονίας. Εἶναι ἀφθαρτοί. Ἐφ' ὅσον γνωρίζομεν δὲν τρώγουσιν ὡς οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ζωὴν των. Τὰ σώματά των δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀσθενείας. Οὗτοι εἶναι τέλειοι. Μὲ τὰς ὀλίγας ταύτας γνώσεις ἅς κατέχωμεν περὶ αὐτῶν, ἡμεῖς οἱ χοῖκοὶ δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι ἐχρειάζετο μεγάλη ἰκανότης καὶ ἐπιδεξιότης ἐκ μέρους τοῦ Λόγου διὰ νὰ μάμῃ τὰ θαυμαστὰ ταῦτα σώματα, καὶ πολὺ περισσότερον τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἰκανότητα. Ὅποτεν σκεπτώμεθα περὶ ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ ἀνθρώπου, πεπροικισμένου μὲ μεγάλην πνευματικὴν ἰκανότητα, καὶ ἐν ταυτῇ ἐνθυμούμενοι, ὅτι αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις εἶναι πολὺ ὑπεράνω τούτων, δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν καλὴν ἀντίληψιν τῆς ἰκανότητος καὶ δεξιότητος τὴν ὑπὸ τοῦ Λόγου ἐξασκηθεῖσαν διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ὄντων τούτων.

Εἶναι προφανῶς λογικὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ πρώτη δημιουργία τοῦ Λόγου ἦτο ἡ πνευματικὴ δημιουργία, ἡ πλεον πολὺπλοκος καὶ θαυμαστὴ δημιουργία. Οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐφευρέται ἀρχίζουν μὲ ἀπλὴν ἀνακάλυψιν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον προχωροῦν εἰς τὴν πλεον πολὺπλοκον. Δὲν ἦτο ὅμως οὕτω μὲ τὸν Λόγον. Οὗτος ἔφε-

φερεν εἰς τὸ εἶναι τὴν πλέον πολὺπλοκον δημιουργίαν, τὰς πνευματικὰς ὑπάρξεις. Μετὰ τὴν δημιουργίαν τῶν πολυπλόκων τούτων ὄντων, ὁ Λόγος ἔστρεψε τώρα τὴν προσοχὴν Του εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος. Ἡ ἔκτασις καὶ τὸ μέγεθος ταύτης πάλιν ὑπερβαίνει τὴν ἀντίληψιν μας. Εἰς τὸν Ἰώβ λη:7 μᾶς λέγεται ὅτι αἱ μεγάλαι πνευματικαὶ ὑπάρξεις αἰτινες ἦλθον εἰς τὸ εἶναι διὰ τοῦ Λόγου, ἡγάλλοντο διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος, ἰδίως ὅταν ἐτίθεντο τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Εἰς Ἑβραίουσ α:7, καὶ 14, μᾶς λέγεται ὅτι αἱ πνευματικαὶ ὑπάρξεις εἶναι "λειτουργικὰ πνεύματα" καὶ ὑπηρετοὶ τοῦ Ἰεχωβά Θεοῦ. Τὰ συμπεράσματα ἡμῶν εἶναι ὅτι αἱ πνευματικαὶ ὑπάρξεις θὰ ἐβοήθουν τὸν Λόγον εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος. Καίτοι δὲ ἔχομεν λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, εἶναι λογικὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς βοηθοὶ εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν πάντων. Οἱ ἄγγελοι οὗτοι ἢ πνευματικαὶ ὑπάρξεις, ἔχουσι μέγαν βαθμὸν λογικότητος καὶ διανοίας, πολὺ πλέον μεγαλειτέρας τῆς πλέον ὀξείας ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἡμεῖς ὡς ἄνθρωποι ἀναγνωρίζομεν τὰς διαφόρους δυνάμεις αἰτινες ἐνυπάρχουσιν εἰς τὴν σύστασιν ταυτην τοῦ Σύμπαντος, ὅπως ὁ νόμος τῆς βαρύτητος, προστριβῆς, ἑλξεως, ἀπωθήσεως, συνοχῆς, προσκολλήσεως, κινήσεως, φωτός, κ.λ.π. Ἐκτιμῶμεν τὴν μαθηματικὴν ἥτις ἐμπεριέχεται εἰς τὸ Σύμπαν ἡμῶν. Οἱ ἄγγελοι οὗτοι, βοηθοῦντες τὸν Λόγον θὰ εἶχον ἀκριβῆ μαθηματικὴν ἱκανότητα καὶ γινῶσιν βοηθοῦντες τὸν Λόγον εἰς τὴν εἰσοζύγισιν τῶν διαφόρων ἡλιακῶν συστημάτων καὶ Γαλαξιών. Ἡ γινῶσις αὐτῶν εἰς τὴν ἀστρονομίαν, φυσικὴν κ.λ.π. καθιστοῦσαν αὐτοὺς ἱκανοὺς βοηθοὺς εἰς τὸν Λόγον διὰ τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας.

Εἰς Ματθ. κς:55 λαμβάνομεν ἰδέαν τινα ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν πνευματικῶν ὑπάρξεων, καὶ τὴν ὑπακοὴν αὐτῶν εἰς ἀνωτέραν ἐξουσίαν. Ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς τὴν μεγάλην Αὐτοῦ δοκιμασίαν τῆς συλλήψεως ἡδύνατο νὰ ἐζήτει παρὰ τοῦ Πατρὸς Του πρὸς ἀπελευθέρωσιν Του περισσοτέρους παρὰ δώδεκα λεγεῶνας ἀγ-

γέλων. Λεγεὼν στρατιωτικὴ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ πιθανὸν ν' ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἑξ̄ χιλιάδας στρατιώτας, ὅπερ ἐννοεῖ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἠδύνατο νὰ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν Του πλεον τῶν 72 χιλιάδων ἀγγέλων δι' ὑπεράσπισιν Του. Εἰς Ἀποκ.ε:11 μᾶς λέγεται περὶ "μυριαδες μυριαδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων." Μὲ τοιοῦτον μέγαν ἀριθμὸν πνευματικῶν ὑπάρξεων εἰς τὴν ἐξουσίαν Του, ὁ Λόγος ἠδύνατο νὰ διεκπεραιώσιν εἰς ἐργατικὰς ομάδας, διασκορπίζων ἢ τοποθετῶν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐμβρυώδη ἡλιακὰ συστήματα τοῦ Σύμπαντος, δίδων εἰς αὐτοὺς τελείαν ὁδηγίαν πρὸς διεκπεραιώσιν. Εἶναι εὐκαιρία ταύτης τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ μέγα δημιουργικὸν ἔργον, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξεφράζοντο οὕτως ὡς ἀναφέρεται εἰς ΙΩβ λη:7, ἔνθα ἀναγινώσκουμεν,

" Ὅτε τὰ ἄστρα τῆς αὐγῆς ἔφαλλον ὁμοῦ, καὶ παντες οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ ἠλάλαζον."

Ὅποτ' ἀν παρατηρῶμεν τὴν παμμεγέθη δύναμιν τῶν πνευματικῶν τούτων ὑπαρξεων ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ Λόγου, ἀναγνωρίζομεν τὴν ἰκανότητα τούτου ὡς ἐκτελεστοῦ. Ἡ γῆ ἐσχεδιάσθη καὶ ἐδημιουργήθη διὰ πλάσματα γήϊνα καλούμενοι ἄνθρωποι.

(ΣΗΜ ΧΑΡ.) Ἡ λέξις ἄνθρωπος, ἀπὸ τί παράγεται καὶ τί ἐννοεῖ εἶναι οὐχὶ εὐκρινές. Τὸ Λεξικὸν Κωσταντινίδου λέγει ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ὤψ, δηλ ὁ ἔχων ὄψιν ἢ πρόσωπον ἀνδρός.

"Τὶ γὰρ ἐστὶ ἄνθρωπος; ζῶν...λογικόν. Εὐθύς ἐν τῷ λογικῷ τίνων χωριζόμεθα; τῶν θηρίων. τῶν προβάτων καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅρα οὖν μὴ τί πως ὡς θηρίον ποιήσης, εἰ δὲ μὴ, ἀπώλεσας τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἐπλήρωσας τὴν ἐπαγγελίαν"

Ὁ Πλάτων εἰς τὸν ΚΡΑΤΥΛΟΝ λέγει τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως, ὡς ἑξῆς,

" ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα μόνον ὁ ἄνθρωπος πολὺ ὀρθῶς ὠνομάσθη ἄνθρωπος, "ἀναθρώων ἃ ὅπωπε" Δηλ. ἐπιθεωρεῖ ὅσα εἶδε. "Ἄνω τρέπειν ὡπα".

Ὁ μέλλων αὐτῶν οἶκος εἶχε τὴν αὐτὴν σύνθεσιν ἐξ ἧς ἀποτελεῖται ὁ ἄνθρωπος, πλεον τῶν 100 χημικῶν στοιχείων, οὐσιῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐξ δημιουργικῶν ἡμερῶν, ὁ Λόγος διηύθυνε τὰς διαφόρους δημιουργικὰς πορείας, δίδων φῶς κατὰ τὴν πρώτην ἐποχὴν, ἀτμόσφαιραν κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν, διαχωρίζων γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἀρχίζων βλάστησιν κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ τὴν τετάρτην ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἤρχισαν νὰ φωτίζουν. Αἱ ζῶσαι ὑπάρξεις (ἔμψυχα) θαλάσσης καὶ ἀέρος, ἐδημιουργήθησαν τὴν πέμπτην ἡμέραν. Τελικῶς, τὴν ἕκτην ἡμέραν τὰ θηρία καὶ τὰ κτήνη τῆς γῆς, καὶ τέλος ὁ μονάρχης τῆς γῆς ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του. Ἀναλογίσθητε τώρα ὅλον τὸ σχέδιον, τὴν ἐπίβλεψιν, τὴν ἀνάγκην τῆς χρονομετρῆως εἰς τοιαύτην μεγαλοπρεπῆ ἐπιχείρησιν! Πάντα ταῦτα εἶχον ἀνατεθῆ εἰς τὸν ἰσχυρὸν Λόγον.

Η ΕΠΙΔΕΞΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΕΡΧΟΜΕΝΑΙ εἰς τὸ εἶναι διάφοραι μορφαὶ ζωῆς, βλέπομεν τὴν θαυμασίαν ἐπιδεξιότητα καὶ δημιουργικὴν ἱκανότητα τοῦ Λόγου. Ἀναλογίσθητε τὸ γεγονός τῶν ἐντόμων, τῶν ἑρπετῶν, ἰχθύων, πετεινῶν, ζώων καὶ κτηνῶν τοῦ ἀγροῦ! Ὑπολογίζεται ὅτι υπάρχουν πλέον τῶν 3 ἑκατομμυρίων γενῶν ἢ εἰδῶν ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰς ἕκαστον μέλος τούτων κρύπτονται θαυμαστὰ δημιουργικὰ εὐρήματα. Π.Χ, τὸ λεπτότατον νῆμα τοῦ ἴσ-
του τῆς ἀράχνης, λέγεται ὅτι ἀπαρτίζεται ἀπὸ 4,000 μικροσκοπικὰς κλωστὰς. Εἰς τὸ πτερὸν μιᾶς πεταλούδας 100,000 λέπια κατεμετρήθησαν. Ὁ δὲ ὀφθαλμὸς τῆς κοινῆς οἰκιακῆς μύιας ἔχει 4,000 φακοὺς. Ἡ βασίλισσα τῶν μελισσῶν ἔχει 25,000 φακοὺς εἰς ἓνα ὀφθαλμόν.

Πάντα ταῦτα χρειάζονται σκέψιν, σχέδιον. Ἀκριβῶς σκέφθηκε ὅτι, ἐκ γήινης ὕλης ἡ στοιχείων σώματα ἐμορφώθησαν, καὶ ἐνούμενα μετὰ τὰς ιδιότητας τῆς ζωῆς ἦλθον εἰς τὸ εἶναι ζῶσαι ὑπάρξεις, μετὰ δυνάμιν ἐνεργείας καὶ αὐτοσυντηρήσεως. Πρόσθεσον εἰς ταῦτα τὰ ἑκατομμύρια εἰδῶν λαχάνων, φυτῶν, δένδρων θαλλόντων, δυναμένων νὰ ζῶσιν. Εἰς πάντα ταῦτα ὁ Λόγος ἦτο

ὁ δημιουργός, ἐργαζόμενος κατὰ τὰς ὑποδείξεις καὶ σχεδία τοῦ σχεδιαστοῦ Του, τοῦ Ἰεχωβά.

Τελικῶς ἦλθεν ἡ κορωνὶς τῶν ἐπιγείων δημιουργημάτων, ὁ ἄνθρωπος. Ἐνῷ αἱ Γραφαὶ δίδουν νύξιν ὡς πρὸς τὴν συνεργασίαν τῶν ἀγγέλων μετὰ τοῦ Λόγου εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος, εὐρίσκομεν εἰδικὴν ἀνακοίνωσιν εἰς ΓΕΝ.α:26 εἰς τὸ ποῖος συμμετέσχεν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου.

" Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, ἅς κάμωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμῶν καὶ ὁμοίωσιν ἡμῶν."

Ἐνταῦθα βλέπομεν τὴν συνεργασίαν τῶν δύο μεγίστων ὄντων - τὸν Μέγαν Ἰεχωβά, καὶ τὸν Λόγον - νὰ φέρουν εἰς τὸ εἶναι τὸ ἑκτακτον τοῦτο δημιούργημα, τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Θεὸς ἔδωκε εἰς τὸν Λόγον τελείαν γνῶσιν τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ἐργασίας τῆς δημιουργίας, δίδων λεπτομερείας τῆς ἀναλογίας τῆς ὕλης, τῶν στοιχείων, τοῦ σχήματος, μεγέθους, καὶ ἐνεργείας ἐκάστου μελούς τοῦ σώματος. Μὲ τὴν ἀπεριόριστον καὶ ἀπέραντον ἑκτασιν τῆς δυνάμεως τῆς διανοητικότητος τοῦ Λόγου, ἠδύναντο νὰ συλληφθοῦν καὶ ἔλθουν εἰς πέρας καὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι τῆς πολυπλόκου δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν πρέπει νὰ ὑποθεσωμεν ὅτι τὸ μέγα τοῦτο ἔργον τῆς δημιουργίας ἦτο αὐτοστιγμιαία πράξις, ὅτι ἐκ τοῦ μηδενὸς αὐτοστιγμὴ-πρέστο. Ἐγείνεν ὁ ἄνθρωπος. Ἀπλῶς σκέφθητε τὸν χρόνον ὅστις ἐχρειάζετο νὰ προπαρασκευασθῇ τὸ μέρος διὰ τὴν ζήσιν ὁ ἄνθρωπος, ἔξ δημιουργικῆς ἡμέρας, ἐκάστη ἐξ 7,000 ἐτῶν διαρκείας, καὶ ἐβδόμην ἡμέραν, ἐξ ἐπτὰ ὁμοίως χιλιάδων ἐτῶν, πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ θείου σκοποῦ διὰ τὴν γῆν. Φέρων τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ εἶναι, ὁ Λόγος ἔπρεπε νὰ συνάξῃ τὰ ὑλικά, νὰ μορφώσῃ αὐτά, καὶ δημιουργήσῃ δι' αὐτῶν τὸ σῶμα τοῦ Ἀδάμ.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΟΥΣΙΑ

ΑΚΡΙΒΩΣ ἀναλογίσθητε εἰς τὸν κλάδον τῆς χημείας ἀπὸ τὴν ὁ κατὰ μέσον ὅρον ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἢ συνίσταται, ἀπὸ ὕδωρ, ἄνθρακα, γύφον, φώσφορον, ἄλας.

σίδηρον, νιτρογόνον, μαγνήσιον, ἄσβεστον, ἄλουμί-
νιον, ἄρσενικόν, ὕδρογόνον, χαλκόν, νάτριον, χλώ-
ριον, πυρίτιον, ἰώδιον, ζευγόνον. Με τὰς χημικὰς
ταύτας οὐσίας ὁ Λόγος θὰ εἰργάζεται. Ἡ σχεδιάσις τοῦ
ἀνθρώπου ἦτο ἢ πλέον πολὺπλοκος.

Εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο ὑπῆρχεν ὀρισμὸς εἰς τὸ μέ-
γεθος, βάρος, ἀριθμὸν τῶν μελῶν, χρῶμα, πλοκὴν νευ-
ρων, κ.λ.π. Καὶ πάντα ταῦτα ἔπρεπε νὰ προσαρμῶζονται
εἰς ὠρισμένον περιβάλλον. Τὸ εἰδικὸν τοῦτο δημιούρ-
γημα ἔπρεπε νὰ συνεμορφοῦτο εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀ-
παιτήσεις. Τὸ σῶμα του ἔπρεπε νὰ ἐδημιουργῆτο κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε ἡ ὑπαρξίς του νὰ ἐξηρτᾶτο ἐκ
τοῦ ἀέρος καὶ τῆς τροφῆς. Εἰς τὸ κτίσμα τοῦτο ἔπρε-
πε νὰ συνυφασθοῦν πέντε αἰσθήσεις, ὄρασις, ὄσφρυσις
γεῦσις, ἀφῆ καὶ ἀκοή.

Ἄλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἀπαίτησις εἰς τὴν κατασκευ-
ὴν ἥ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ὅτι οὗτος ἔπρεπε
νὰ ἦτο εἰς τὸν αἶρα καὶ ὁμοίωμα τοῦ ΙΕΧΩΒΑ,
καὶ τοῦ ΛΟΓΟΥ. Τὸ κτίσμα τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶχε διανο-
ητικὰς καὶ ἥθικὰς δυνάμεις ὁμοίας ἐκείνων ἃς κατεῦ-
χεν ὁ Σχεδιαστὴς καὶ ὁ Δημιουργὸς του. Ὅταν ὁ Λό-
γος ἐτελείωσε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου μεθ' ὅλων αὐτοῦ
τῶν συνθέσεων— ὁστέων, σαρκὸς, μυῶνων, ἀρτηριῶν,
νεύρων, δέρματος, ὀργάνων, ἐγκεφάλου κ.λ.π., ἐντού-
τοις δὲν ἦτο πλήρης. Ἐπρεπεν ἀκόμη νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸ
πνεῦμα τῆς ζωῆς. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐ-
σχεδιάσθη νὰ ἐνεργῇ καὶ ζῇ δι' ἀέρος. Τὸ ὅν τοῦτο
διέφερε τῶν πνευματικῶν ὄντων. Τὸ πνευματικὸν ὄν
δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀέρος. Δὲν ἀναπνέει. Ζῇ εἰς περι-
βάλλον, ἀτμόσφαιραν, ἄνευ ἀέρος. Τὸ χαρακτηριστικὸν
τοῦτο τῆς ἐνότητος τῆς ἀρχῆς τῆς ζωῆς μετὰ τοῦ σώ-
ματος περιγράφεται εἰς GENESIS β:7,

"Ὁ Κύριος... ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς μυκτῆρας αὐ-
τοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγεινεν ὁ ἄνθρωπος εἰς
ψυχὴν ζῶσαν." GEN. β:7.

Ἀκριβὴς μετάφρασις τῆς λέξεως "ἐνεφύσησεν" εἶναι
"φυσῶ, φύσημα ἀέρος εἰς τοὺς μυκτῆρας αὐτοῦ".
Ὁ θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ δὲν ἀναπνέει. Δὲν ἐξαρτᾶ-

ται ἐξ οὐδενὸς πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς του. Ἡ σκέψις, ὅθεν, εἶναι ὅτι ὁ Κύριος ἔκαμεν ὥστε ὁ ἀὴρ νὰ εἰσελθῇ διὰ τῶν μυκτήρων τοῦ Ἀδάμ ὡς ζωοπαράγωγος πνοὴ εἰς τοὺς πνεύμονας αὐτοῦ καὶ πληρώσῃ τὸ αἷμα αὐτοῦ διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ζωῆς. Τοῦτο ἦτο, ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ νὰ διοχετεύσῃ ζωὴν εἰς τὸ τελειον ἀλλ' ἄνευ ζωῆς σώματος. Ἐπιτρέπων ἄερα εἰς τὸ ἄνευ ζωῆς σῶμα, ἔλαβεν χώραν ἄλυσις ἀντιδράσεων ἀμέσως, ὁ πολὺπλοκος ὀργανισμὸς ὁ σχεδιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Λόγου ἤρχισε νὰ ἀνταποκρίνεται καὶ νὰ ἐνεργῇ. Ἡ ῥίς ἠδύνατο νὰ ὀσφραίνεται, ἡ γλῶσσα νὰ γευθῇ, τὸ στόμα νὰ ὀμιλῇ, τὸ οὖς νὰ ἀκουῇ, ὁ ὀφθαλμὸς νὰ βλέπῃ, τὸ δέρμα νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ψηλαφῇ.

Τὸ ζωογονηθὲν αἷμα τώρα θέτει εἰς ἐνεργεῖαν 10,000 νεῦρα, λεωφόρους, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς ἐπενεργεῖ εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα. Ἡ πλέον θαυμαστὴ ἐπιτέλεσις ἦτο εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ἰκάνωσε τὸν ἐγκέφαλον νὰ ἀντιλαμβάνεται, νὰ ἐνθυμῇται, νὰ σκέπτηται. Καὶ ὑπεράνω ὅλων, τὸ ὄν τοῦτο εἶχε τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τῆς ἐκλογῆς. Ἐδημιουργήθη ἐλεύθερος ἡθικὸς παράγων. Δὲν ἦτο αὐτόματον-ROBOT. Τὸ μέγα τοῦτο δημιουργημα τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Λόγου, ὠραιότατα διακηρύττεται ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ εἰς τὸν ρλθ: 14-16 Ψαλμὸν,

" Θέλω σὲ ὑμνεῖν, διότι φοβερῶς καὶ θαυμασίως ἐπλασθῇ. Θαυμάσια εἶναι τὰ ἔργα σου. Καὶ ἡ ψυχὴ μου κάλλιστα γνωρίζει τοῦτο. Δὲν ἐκρύφθησαν τὰ ὅστ' αὐτῷ μου ἀπὸ σοῦ, ἐνῷ ἐπλαττόμην ἐν τῇ κρυπτῇ, καὶ διεισπορεύμην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς. Τὸ ἀδιαμόρφωτον τοῦ σώματός μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ σου. Καὶ ἐν τῇ βιβλίῳ σου πάντα ταῦτα ἦσαν γεγραμμένα, ὡς καὶ αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐσχηματίζοντο, καὶ ἐνῷ οὐδὲν ἐκ τούτων ὑπῆρχεν."

H A Π Ο Σ Τ Α Σ Ι Α

ΟΛΙΓΟΝ ΤΙ μετὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸ εἶναι τοῦ θαυμασίου τούτου ὄντος, τοῦ ἀνθρώπου, ἀποστασία ἔ-

λαβε χώραν εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον. Πνευματικῇ τις ὑπαρξίς μεγάλου βαθμοῦ καὶ ἀξιώματος—Ἐωσφόρος τὸ ὄνομα αὐτοῦ— ἐστασίασεν. Δημιουργηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λόγου οὗτος ἦτο τέλειος. Ἐντούτοις, ἔχων μεταξὺ τῶν ιδιοτήτων του τὴν ἐλευθερίαν ἐκλογῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐωσφόρου εἰς τὴν ἀποστασίαν ἦτο ἴσως ὡς ἀποτέλεσμα παρατηρήσεως τῆς νέας ταύτης δημιουργίας, τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὀλίγον τι κατώτερος τῶν ἀγγέλων. Τοῦ ἐδόθη ἰδιαίτερα κατοικία, ἡ γῆ. Τὸ ὄν τοῦτο, ὁ ἄνθρωπος, ἦτο ζεῦγος, ἄρσεν καὶ θήλυ. Εἰς τοῦτο ἐδόθη δύναμις διαιωνίσεως, ἰκανότης πολλαπλασιασμοῦ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ γένους. Εἰς πάσας ταύτας τὰς λεπτομερείας ὁ ἄνθρωπος διέφερε τῶν πνευματικῶν ὄντων, οἵτινες δὲν εἶχον τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην διευθέτησιν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπανδρεύοντο, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπολλαπλασίαζον τὸ ἴδιον αὐτῶν γένος. Ἡ τελευταία αὕτη δημιουργία ἔπρεπε νὰ ἦτο θαῦμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πνευματικῶν ὑπάρξεων.

Ἦτο τότε, ὅτε τὸ μέγα τοῦτο ὄν, ὁ Ἐωσφόρος, ὅστις κατεῖχεν μέγα ἀξίωμα καὶ θέσιν, ἤρχισε νὰ διαλογίζεται εὐκαιρίας ἀναπτύξεως ἰδιοτελοῦς φιλοδοξίας εἰς τὴν διάνοιάν του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι, εἰς τὸν ἠδύνατο μετὰ κάποιον τρόπον νὰ ἡχμαλωτίζε τὸ νέον τοῦτο δημιουργηθὲν ζεῦγος, καὶ ἀπεχώριζεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Δημιουργοῦ, τότε οὗτος ἠδύνατο νὰ ἐστέρωνε τὴν ἀτομικὴν του βασιλείαν, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἠδύνατο νὰ ἦτο θεὸς καὶ κυβερνήτης. Ἡ ἀποστασία καὶ ἐπανάστασις αὕτη ἔφερε τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὸν κόσμον. Ὅπωςδήποτε, ὁ Μεγάλος Σχεδιαστὴς εἶχεν συσσωματώσει εἰς τὸ σχέδιόν Του χαρακτῆρα τινα ὀνομαζόμενον Ἡ ΑΝΟΧΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, πολὺ σπουδαῖον χαρακτηριστικὸν ὅπερ πολὺ θὰ εὐηργέτει τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἐν τῇ προόδῳ τοῦ χρόνου, ὁ Πατὴρ ἐπαρουσίασε πρότασιν τινα εἰς τὸν Λόγον διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς μεγαλειτέραν κλίμακα εἰς τὸ σχέδιον Αὐτοῦ. Ἦτο

κατάδηλον εἰς τὸν Λόγον ὅτι, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἡδύνατο νὰ ἐσώζετο ἐκ τοῦ θανάτου, ἄλλος τέλειος ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλάμβανε τὸ μέρος αὐτοῦ. Ἦτο ἐπίσης καθαρὸν ὅτι, κάποιος ἐκ τῆς οὐρανίου αὐλῆς, πνευματικὴ ὑπόστασις, ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἐλάμβανε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ οὕτως ἔδιδεν ἢ προσέφε-
ρεν ἑαυτὸν Ἀντίλυτρον διὰ τὸν Ἀδὰμ.

Ὅποιονδήποτε πνευματικὸν ὃν ἡδύνατο νὰ ἐδέχε-
το νὰ γίνῃ τὸ Ἀντίλυτρον, ἡ ἀντίστοιχος τιμὴ, ἀξία, τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ πράττειν τὸ τοιοῦτον ἐσήμαινε τὴν μεγίστην δοκιμασίαν, τὴν πλέον σκληρὰν ἀπόδειξιν πιστότητος εἰς τὸν Θεόν. Πᾶς ὅστις θὰ ἀπεδείκνυε τοιαύτην ἀφοσίωσιν, πιστότητα, καὶ πίστιν, θὰ ἦτο ἄξιός νὰ ἐλάμβανε τὴν ὑψίστην θεσιν καὶ τιμὴν με-
ταξὺ πάντων τῶν πνευματικῶν ὑπάρξεων— ὑπεράνω ἀγ-
γέλων, ἀρχῶν, δυνάμεων, καὶ παντός ὀνόματος ὀνομα-
ζομένου. Ἐπίσης ἦτο ὁ θεῖος σκοπὸς, ὅπως χρησιμο-
ποιήσῃ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην πρὸς φανέρωσιν τῆς ἀρ-
χῆς ὅτι, πᾶς ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἰδιοτελεῖ φιλοδοξίαν (ὡς ἔκαμεν ὁ Ἐωσφόρος, ὅστις ἔγεινε Σατανᾶς, ἐναντίος) θὰ ἐταπεινοῦτο, ἐνῶ πᾶς ὅστις θὰ ἐταπεινῶνε ἑαυτὸν εἰς ὑπακοὴν εἰς τὸ θε-
λημα τοῦ Πατρὸς θὰ ἐξυψοῦτο.

Αὕτη ἡ εὐκαιρία ἐχορηγήθη εἰς ΕΚΕΙΝΟΝ ὅστις ἔ-
φερεν εἰς τὸ εἶναι τὰς πνευματικὰς ὑπάρξεις, ὁλό-
κληρον τὸ Σύμπαν, καὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸν μέγαν τοῦ-
τον Λόγον. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ὡς ἀνεμένετο. Οὗτος ἦ-
το πρόθυμος νὰ ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ν' ἀφήσῃ κατὰ μέ-
ρος τὴν προεξέχουσαν θέσιν του, καὶ καταστή ἄνθρω-
πος διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν θεῖον σκοπὸν τῆς σω-
τηρίας.

Ο ΛΟΓΟΣ ΣΑΡΕ ΕΓΕΝΕΤΟ

ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΟΔῳ τοῦ χρόνου, ὁ Μέγας Ἰεχωβά ἔφερεν
εἰς πέρας τὴν μεταφορὰν τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ
εἰς τὸ ἀνθρώπινον ἐπίπεδον, καθὼς ὁ Ἰωάννης δια-
κηρύττει, "Καὶ ὁ Λόγος ἔγεινε σὰρξ καὶ κατώκησε με-
ταξὺ ἡμῶν." ΙΩΑΝΝ. α:14. Ὅποια ἀντίθεσις! Τὶ θὰ ἐ-

σκέπτοντο αἱ ἀγγελικαὶ δυνάμεις ὅτι ΕΚΕΙΝΟΣ ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτοὺς, τώρα ἔγεινεν ἄνθρωπος (κα-
τώτερος αὐτῶν) ἐγκαταλείπων τὴν ὑψηλὴν Αὐτοῦ θέσιν
μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς; Ὁ μέγας Λόγος τώρα ἦτο
ἄνθρωπος! Οὗτος τώρα θὰ ἐδοκίμαζε πλήρως τὴν ἐσθί-
μιν τοῦ νὰ λάβῃ τις τὴν θέσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ!

"Πλούσιος ὢν, ἐπτώχευσε διὰ σᾶς, διὰ πλουτί-
σητε σεῖς μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου." B.ΚΟΡ.η:9.

Πόσον πτωχὸς; Εἰς Ματθαῖον η:20 ἀναγινώσκομεν,

" Αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι φωλεὰς, καὶ τὰ πετεινὰ
τοῦ οὐρανοῦ κατοικίᾳς, ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που δὲν ἔχει ποῦ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ!"

Ἡ πτωχεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν διήρκεσεν ἐπὶ 33 1/2
ἔτη.

Ἡ πλέον κρίσιμος δοκιμασία τοῦ Κυρίου ἡμῶν
εἰς τὴν ἐπίγειον Αὐτοῦ διακονίαν ἦλθεν κατὰ τὸ τέ-
λος αὐτῆς. Οὗτος ἔπρεπε νὰ ἐλάμβανε τὴν θέσιν τοῦ
ἁμαρτωλοῦ. Ἡ ποινὴ ἦτο θάνατος. Ἀλλὰ πρὶν δυνηθῇ
νὰ ἀποθάνῃ οὗτος ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ ἔστω καὶ πρὸς
στιγμὴν, τὴν κατάστασιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τοῦ τελεί-
ου διαχωρισμοῦ ἐκ τοῦ Οὐρανίου Αὐτοῦ Πατρὸς. Πόσον
αὐστηρὰ ἦτο ἡ δοκιμασία αὕτη! Θλίψις τόσον ὑπερ-
βάλλουσα ὥστε ἔκραξε δυνατὰ,

" Θεὲ μου, Θεὲ μου, διατὶ μὲ ἐγκατέλιπες;"
ΜΑΤΘ. κζ:46.

Ὁ Οὐράνιος Πατὴρ συμμετέσχεν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν
αὐτὴν δοκιμασίαν, διότι Αὐτὸς εἶχεν υποβάλλει τὴν
πρότασιν αὐτὴν εἰς τὸν Υἱὸν Του, καὶ ὅμως ἦτο ἀ-
ναγκαῖον. Ἐπρεπε νὰ ἐβάσταζε τὴν ποινὴν τοῦ ἁμαρ-
τωλοῦ ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτῆς. Αὕτη ἦτο
ἡ τελευταία καὶ τελικὴ δοκιμασία ἐπὶ τοῦ Λυτρωτοῦ
μας. Ἐξεπλήρωσε μέγα μέρος τοῦ θείου σχεδίου.

" Ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς ὅστις ἔδωκεν ἑαυ-
τὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων." A.ΤΙΜ. β:5,6.

Μὲ τὴν θυσιαστικὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἰησοῦ ἐκτε-
λεσθεῖσαν, ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ὑπερύψωσεν αὐτὸν ὑπε-
ράνω ἀγγέλων καὶ δυνάμεων, διὰ νὰ γίνῃ συμμετοχὸς
εἰς τὸν θρόνον τοῦ Σὺμπαντος.

" Πλούσιος ὢν, ἐπτώχευσεν ἵνα διὰ τῆς πτωχείας
αὐτοῦ ἡμεῖς πλουτίσωμεν."

Τὸν πλοῦτον τοῦτον, τὴν δόξαν ταύτην Οὗτος ἐπιθυ-
μεῖ νὰ συμμερισθῇ μεθ' ἡμῶν, ἐὰν εἴμεθα πιστοὶ μέ-
χρι τέλους.

" Γίνου πιστὸς μέχρι θανάτου, καὶ θέλω σοὶ
δώσει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς."
ΑΠΟΚ. β:10.

καὶ,

" Ὅστις νικᾷ, θέλω δώσει εἰς αὐτὸν νὰ καθί-
σῃ μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, καθὼς καὶ ἐ-
γὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρὸς
μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ."
ΑΠΟΚ. γ:21.

καὶ πάλιν,

" Πιστὸς ὁ λόγος, διότι ἐὰν συναποθάνομεν, θέ-
λομεν καὶ συζηήσει, ἐὰν ὑπομένωμεν, θέλομεν
καὶ συμβασιλεύσει, ἐὰν ἀρνώμεθα αὐτὸν, καὶ
ἐκεῖνος θέλει ἀρνηθῇ ἡμᾶς. Ἐὰν ἀπιστῶμεν,
ἐκεῖνος μένει πιστὸς, νὰ ἀρνηθῇ ἑαυτὸν δὲν
δύναται." Β.ΤΙΜ. β:11-13.

---ooo---

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

---οοο---

Ο ΜΩΥΣΗΣ, ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ - ΜΕΣΙΤΗΣ.

---οοο---

ΠΕΙΣ ΜΗΝΑΣ μετὰ τὴν εἰς τὸν θεὸν ὑπηρεσίαν τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δουλείας, ὁ Μωϋσῆς ἀνέλαβε τὸ μεγαλύτερον ἔργον, τῆς παραδόσεως εἰς αὐτοὺς τὸν ΘΕΙΟΝ ΝΟΜΟΝ. ΕΞΟΔ. ιθ:1-3. Ὁ Νόμος συνωφίζετο εἰς δέκα ἐντολάς. ΕΞΟΔ. κ:1-17. Ὁ Νόμος προσέφερεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀποκτήσεως ζωῆς ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς πλήρους ὑπακοῆς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του. ΛΕΥΙΤ. ιη:5, ΡΩΜ. ι:5. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἰσραηλῖται, ὡς ὅλας οἷον τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἦσαν μέλη τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀποθνήσκοντος γένους, γεννηθέντες ὑπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἱκανὸς νὰ μετρηθῇ ἢ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς πλήρεις ἀπαιτήσεις τοῦ τελείου Νόμου τοῦ Θεοῦ, ἐπομένως οὐδεὶς ἀπέκτησε ζωὴν ἐκ ταύτης τῆς διευθετήσεως. ΡΩΜ. γ: 20, ζ:10.

Οὐχ ᾔττον ὅμως, ὁ Νόμος παρέσχε χρήσιμον τινα σκοπὸν, καθότι ἀπέδειξεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον δι' οἷονδήποτε μέλος ἐκ τοῦ πεπτωκότος Ἀδαμικοῦ γέ-

νους ν'ἀποκτήσῃ ζωὴν δι'ἀναμορφώσεως καὶ τηρήσεως τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Μέχρι τοῦ χρόνου τῆς παραδόσεως τοῦ Νόμου δὲν ὑπῆρχεν ἀπόδειξις τούτου, ἐπειδὴ πάντες ἀπέθνησκον ἔνεκεν τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ. Ἀλλ'ὅταν οἱ Ἰσραηλῖται συνεφώνησαν νὰ τηρήσωσι τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, ἤχθησαν ὑπὸ ἀτομικὴν καταδίκην ἔνεκεν τῆς ἀποτυχίας των νὰ πράξωσιν οὕτως. ΡΩΜ.ε:14. Συνεπῶς οἱ Ἰσραηλῖται ἐφέρθησαν ὑπὸ ἐπιπρόσθετον κατάραν, τὴν ἱρὰν τοῦ Νόμου. ΓΑΛ.γ:10.

Ὁ Παῦλος ἔγραψεν, ὅτι ὁ Νόμος ἐχρησίμευσεν ὡς "παιδαγωγὸς" νὰ φέρῃ τὸν λαὸν εἰς τὸν Χριστὸν. ΓΑΛ.γ:24. Τῶντι προητοίμασε τινὰς ἐκ τῶν Ἰσραηλιτῶν νὰ δεχθῶσι τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν. Καίτοι δὲ, ὡς λαὸς, δὲν ἐδέχθησαν Αὐτὸν, ἡ πεῖρα ἐκείνου τοῦ λαοῦ ὑπὸ τὸν Νόμον, πάντοτε θὰ ἴσταται ὡς ἀνεξίτηλον μάθημα τοῦ μεγάλου γεγονότος, ὅτι οὐδεὶς δύναται ν'ἀποκτήσῃ ζωὴν, ἐκτὸς μόνον διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀληθὲς εἰς τὸν Εὐαγγελικὸν Αἰῶνα, καὶ τὸ μάθημα θὰ μεταφερθῇ μέχρι τέλους τοῦ Χιλιετοῦς Αἰῶνος. Οὕτως ὁ Νόμος ἐχρησίμευσεν ὡς ἀπαραίτητος ζωτικὸς σκοπὸς ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ Θείου σχεδίου.

Ἐνῷ δὲ οἱ Ἰσραηλῖται κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν κατέβαλον σοβαρὰς προσπάθειας νὰ τηρήσωσι τὸν Νόμον, ἐχρησιμοποιήθη οὗτος ὅμως ὡς ὠρισμένη χαλιναγωγήσις ἐπ'αὐτῶν καὶ κατὰ πολὺ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ

συγκρατήσῃ αὐτοὺς, ὥς λαὸν, ἕως ὅτου ἦλθεν ὁ Μεσσίας καὶ ἐπαρουσίασεν ἑαυτὸν εἰς αὐτοὺς. ΓΑΛ. γ: 19. Καθότι οἱ Ἰσραηλῖται ἦσαν οἱ φυσικοὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, ἦσαν οἱ πρῶτοι κατὰ γραμμὴν, ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, νὰ καταστῶσιν οἱ κληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης ἀναφορικῶς μὲ τὸ "σπέρμα" ὅπερ θὰ ἠυλόγῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς. Ἀλλ' ἐνταυτῇ ἐπίσης, ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰλικρινὴς προσπάθεια νὰ πράξωσι τὸ κάλλιστον νὰ ὑπακούσωσι τὸν Νόμον Του, ὥς ἀπόδειξιν πίστεως εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις Του, ἦσαν οἱ ὅροι δι' ὧν θὰ καθίσταντο τὸ "σπέρμα" πρὸς διανομὴν τῶν εὐλογιῶν, ὥς περιεγράφῃ ὑπὸ τοῦ Κυρίου" βασιλείον ἐ-εράτευμα καὶ ἔθνος ἅγιον." ΕΞΘΔ. ιθ:5,6.

Ἡ παρακοὴ εἰς τὸν Θεὸν ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἀπέρριψαν τὸν Μεσσίαν των, τὴν Κεφαλὴν τῆς τάξεως τοῦ "σπέρματος" πρᾶγμα ὅπερ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐκλεκτῆς ταύτης κληρονομίας. Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν, ὅτι ἡ "Βασιλεία" θὰ ἀφηρεῖτο ἀπ' αὐτοὺς καὶ θὰ ἐδίδετο εἰς ἔθνος κάμνων τοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης αὐτῆς. ΜΑΤΘΑΙΟΥ κα:43. Ὁ Ἀπόσ. Πέτρος ταυτίζει τοῦτο τὸ νεὸν "ἅγιον ἔθνος" χάριν ἡμῶν. - Α. ΠΕΤΡ. β:9,10.

Ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε τὸν Νόμον ἐκ Θεοῦ κεκρυμμένος εἰς νέφος ἐπὶ τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ἔνθα εὐρίσκετο ἐν ἐπικοινωνίᾳ μὲ τὸν Θεὸν τεσσαράκοντα ἡμέρας. Ἐν τῇ

μεταξὺ οἱ Ἰσραηλῖται ἐκουράσθησαν ἀναμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καὶ ἕκαμον χρυσοῦν μόσχον πρὸς λατρείαν ἀντὶ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. ΕΞΟΔ. λβ:1-6. Ὁ Κύριος σφόδρα δυσηρεστήθη μετὰ τὴν ἐπίδειξιν ταύτην τῆς ἀπιστίας καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὅτι θὰ ἐξήλειπεν αὐτοὺς καὶ δι' αὐτοῦ θὰ ἔφερεν εἰς τὸ εἶναι νέον "μέγα ἔθνος." ΕΞΟΔ. λβ:7-10.

Ὁ Μωϋσῆς, ὑπηρετῶν ὡς μεσίτης μεταξὺ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ, ἰκέτευσε τὸν θεὸν νὰ μὴ ἐξολοθρεῖ θῶσι. ΕΞΟΔ. λβ:11-14. Ἀλλ' ὅταν ὁ Μωϋσῆς κατήλθεν ἐκ τοῦ ὄρους καὶ εἶδε τὸν χρυσοῦν μόσχον καὶ ἐσημείωσε τὰ ἁμαρτωλὰ ὄργια τοῦ λαοῦ ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ ψευδοῦς θεοῦ ἠγανάκτησεν ἐκ τῆς ὀργῆς του καὶ ἔθραυσε τὰς πλάκας τοῦ Νόμου αἵτινες μόλις ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου. ΕΞΟΔ. λβ:19,20.

Βραδύτερον ὁ Κύριος ὠδήγησε τὸν Μωϋσῆν νὰ κόψῃ ἐκ τοῦ λατομείου ἄλλας λιθίνας πλάκας ὁμοίας πρὸς τὰς θραυσθείσας καὶ νὰ φέρῃ αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, πρᾶγμα ὅπερ ἔπραξεν. ΕΞΟΔ. λδ: 1-4. Ὁ Κύριος τότε ἐστάθη μετὰ τοῦ Μωϋσέως ἐν νεφέλῃ καὶ ἐκήρυξε τὰς ἀρετὰς τοῦ χαρακτῆρος τοῦ θεοῦ, ἀρετὰς ἃς ἤδη βλέπομεν νὰ ἐμφανίζονται παραδειγματικῶς εἰς τὸ θεῖον σχέδιον τῶν αἰώνων. ΕΞΟΔ. λδ:5-7. Ἥτο οὕτω, καθ' ὃν χρόνον ὁ Κύριος ἐσκιαγράφει τὰς ἰδιότητας τοῦ χαρακτῆρος Του, ὁ Νόμος ἐγράφετο ἐπὶ λιθίνων πλακῶν. Τότε ὁ Μωϋσῆς ὑπηρετῶν ὡς πιστὸς

μεσίτης, ἰκέτευσε τὸν Κύριον νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀνομίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ παραλάβῃ αὐτοὺς εἰς τὴν εὐνοίαν καὶ κληρονομίαν Του, πρᾶγμα ὅπερ ὁ Κύριος ἔπραξεν. ΕΞΟΔ. λδ:9,10.

Ὁ Μωϋσῆς πάλιν ἦτο ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ μετὰ τοῦ Κυρίου τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ νύκτας, καὶ ὅταν κατῆλθε τὸ πρόσωπὸν του ἔλαμπεν ἐκ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου. Αὕτη ἡ "δόξα" παρέμεινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μωϋσέως καθὼς ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὸν λαὸν σχετικῶς μὲ τὸν Θεὸν καὶ τὸν Νόμον Του, καὶ ἔπρεπε νὰ βάλῃ κάλυμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὸ ὁποῖον ἀφήρει, ὅταν ὠμίλει πρὸς τὸν Κύριον. ΕΞΟΔ. λδ:29-35, Β.ΚΟΡΙΝΘ. γ:13. Ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται εἰς ταύτην τὴν "δόξαν" ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὴν δόξαν ἣτις θὰ συνάπτηται μὲ τὴν μεσιτείαν τῆς Νέας Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας Του. Β.ΚΟΡΙΝΘ. γ:3-12.

Ὑπῆρχε σπουδαία χρήσις αἵματος σχετικῶς μὲ τὴν μεσιτείαν τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου. Ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε τὸ αἷμα βοῶν, τὸ ἥμισυ τοῦ ὁποίου ἔβαλεν εἰς λεκάνας καὶ τὸ ἕτερον ἐρράντισεν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Τότε ἐπαρουσίασε τοὺς ὄρους τοῦ Νόμου εἰς τὸν λαόν, ἀναφερομένους ὡς τὸ "Βιβλίον τῆς Διαθήκης" καὶ εἰς ἀπάντησιν ὁ λαὸς συνεφώνησε νὰ τηρήσῃ τοὺς ὄρους τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου Διαθήκης. Ἐπειτα ὁ Μωϋσῆς μεταχειριζόμενος τὸ αἷμα τὸ εἰς τὰς λεκά-

νας ἑρράντισε τὸν λαὸν καὶ τὸ βιβλίον. ΕΒΟΔ. κδ: 6-8, ΕΒΡ. θ: 19,20.

Τὸ "αἷμα τῆς Διαθήκης" ὡς περιγράφεται εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην, ἦτο τύπος τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμα τοῦ ὁποίου, ὁμιλοῦντες συμβολικῶς, θὰ ῥαντισθῇ ὁ λαὸς ὅλων τῶν ἐθνῶν σχετικῶς μὲ τοὺς ὅρους τῆς προλεχθείσης "Νέας Διαθήκης" ἥτις θὰ γίνῃ μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Μωϋσῆς ἦτο τύπος. ΕΒΡ. θ:21-23. Ἐπιπρόσθετοι λεπτομέρειαι περὶ τούτου θὰ ἐξατασθῶσι εἰς μάθημά τι βραδύτερον, πραγματευόμενον μὲ τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσίτην τῆς Νέας Διαθήκης.

Καίτοι ἡ ὑπηρεσία τοῦ Μωϋσέως ὡς Νομοθέτου καὶ μεσίτου ἔπαυσεν, ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι ἀρχηγὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν καθόλου τὸ ἐν τῇ ἐρήμῳ ταξίδιον των. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Θεὸς ἐτροφοδότει τὸν λαὸν Του μὲ τὸ ἐξ οὐρανοῦ Μάννα. Ὁ Ἰησοῦς ποιεῖ μνεῖαν περὶ τούτου καὶ δεικνύει, ὅτι τὸ Μάννα ἦτο τύπος τῆς ἀνθρωπότητος Του, τῆς σαρκὸς Του, ἣν εἶπεν ὅτι θὰ ἔδιδε διὰ τὴν ζωὴν ὅλου τοῦ κόσμου. ΙΩΑΝΝ. ς: 31-33, 51.

Ὁ Μωϋσῆς ἀνέσυρεν ὕδωρ ἐκ τοῦ βράχου διὰ νὰ ἐφοδιάσῃ τὸν λαὸν μὲ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐξηγεῖ, ὅτι οὗτος ὁ βράχος συνεβόλιζε τὸν Χριστὸν. Α.ΚΟΡΙΝΘ. ι:4. Ἐν μιᾷ περιπτώσει, ὅτε οἱ Ἰσραηλῖται ἡμαρτήσαν, πληγὴ τις ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτῶν

καὶ ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε χάλκινον ὄφιν, καὶ οἱ βλέπον-
τες τὸν ὄφιν ἐθεραπεύοντο. Ὁ Ἰησοῦς ἀναφέρεται εἰς
τοῦτο καὶ δεικνύει, ὅτι ἀντιτυπικῶς Ἐκεῖνος ἦτο ὁ
ὄφιν ὅστις θὰ ἐξυψώνετο, ἵνα προμηθεύσῃ εὐκαιρίαν
σωτηρίας διὰ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα, ἥτις θὰ ἀποβλέ-
φῃ εἰς αὐτὸν. ΑΡΙΘ. κα:9, ΙΩΑΝΝ. γ:14,15.

Ὁ Κύριος ἐξήγησεν εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὅτι "Προφή-
της" θὰ ἐγείρετο εἰς τὸν λαὸν, ὅμοιος μὲ αὐτὸν.
ΔΕΥΤΕΡ. ιη:15-19. Ὁ Ἀπ. ἀναφέρεται εἰς ταύτην τὴν
ὑπόσχεσιν καὶ δεικνύει, ὅτι ἔχει τὴν ἐκπλήρωσιν
της εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ τὸν "καιρὸν τῆς ἀποκατασ-
τάσεως πάντων." ΠΡΑΞ. γ:19-23. Οὕτω βλέπομεν, ὅτι
ὁ Μωϋσῆς ὡς Νομοθέτης, Μεσίτης, Ἀρχηγὸς καὶ Διδάσ-
καλος, προεσκίαζε τὸν Χριστὸν. Πράγματι ὁ Κύριος
οὕτω μετεχειρίσθη αὐτὸν, ἵνα διανοίξῃ εἰς ἡμᾶς εἰς
τοῦτον τὸν τυπικὸν τρόπον πολλὰ ἀπὸ τὰ σπουδαῖα
χαρακτηριστικὰ τοῦ σχεδίου Του.

Σύνοψις σπουδαίων σκέψεων, ὅθεν, εἶναι, ὅτι ὁ
Θεὸς ἐχρησιμοποίησε τὸν Μωϋσῆν νὰ δώσῃ τὸν Νόμον
Του εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας. Ὁ Μωϋσῆς ὑπηρέτησεν ὡς
Μεσίτης μεταξὺ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Πεπτω-
κὼς ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ τηρήσῃ τὸν τέλειον
Νόμον τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐκ τούτου οἱ Ἰσραηλῖται δὲν ἀ-
πέκτησαν ζωὴν ὑπὸ ταύτην τὴν διευθέτησιν. Ἐντού-
τοις ὅμως, ὁ Νόμος ἀπέδειξε τὴν ἀνάγκην Λυτρωτοῦ
ἐκ τῆς ἁμαρτίας, οὕτως ἐξυπηρετῶν τὸν λαὸν ὡς "παι-

δαγωγός." Οί'Ισραηλῖται συνολικῶς δὲν ἐννοοῦσι τὴν πλήρη σημασίαν ταύτης τῆς ἀποδείξεως τοῦ Νόμου, ἔως ὅτου ἀφυπνισθῶσι κατὰ τὸν Χιλιετῆ Αἰῶνα.

---οοο---

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

Ο ΜΩΥΣΗΣ ἦτο εἷς ἐκ τῶν ἐξόχων προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ προείπῃ ποικίλα σπουδαῖα χαρακτηριστικὰ ἐν τῇ σχεδίᾳ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ θανάτου σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἦτο συγγραφεὺς τοῦ Βιβλίου τῆς Γενεσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἱκανότητα ταύτην ἀνέγραψεν ἐκείνην τὴν ἀρχικὴν προφητείαν ἀναφορικῶς μὲ τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς ὅπερ θὰ συνέτριβε τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφews. ΓΕΝ. γ:15.

Ὁ Μωϋσῆς ὡσαύτως ἀνέγραψε τὴν προφητείαν τοῦ Ἰακώβ ἀναφορικῶς μὲ τὸν "λέοντα ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα". ΓΕΝ. μθ:9,10, ΑΠΙΟΚ. ε:5. Αὕτη ἦτο προφητεία περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ, πρῶτον νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ θανάτου καὶ ἔπειτα νὰ κυβερνήσῃ τὸν λαὸν καθόλα τὰ χίλια ἔτη τῆς βασιλείας Του.

Ὁ Μωϋσῆς ἦτο ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἁγίων προφητῶν τοῦ Θεοῦ νὰ προείπῃ τὸν διασκορπισμὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, καὶ τὴν περισυλ-

λογὴν καὶ ἀποκατάστασιν αὐτῶν εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ
θεοῦ ἐν "ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις." ΔΕΥΤΡ. δ:26-31.

Ὅταν ὁ ἀναστηθεὶς Ἰησοῦς ὠμίλησεν εἰς τοὺς
δύο μαθητὰς Του ὁδοιποροῦντας εἰς Ἐμμαοὺς, ἤρχισεν,
ὡς ἀναγράφεται, ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν καὶ ἅφ' ὅλους τοὺς
προφήτας ἐπεξηγῶν εἰς αὐτοὺς, ὅτι συμφώνως πρὸς τὸ
θεῖον σχέδιον ἦτο ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ Μεσσίας πάθῃ
πρῶτον καὶ ἔπειτα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ.
ΛΟΥΚ. κδ:25-27. Ἐκ τούτου γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Μωϋ-
σῆς προεῖπε τὰ παθήματα καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ.
Εἷς τῶν τρόπων καθὼν ἔπραξε τοῦτο ἦτο διὰ μέσου
τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πάσχα, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ θάνατος
τοῦ Πασχαλείου ἄμνου προεσκίαζε τὸν θάνατον τοῦ
Ἰησοῦ, ὡς "ὁ ἄμνος τοῦ θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν
τοῦ κόσμου." ΙΩΑΝΝ. α:29.

Εἰς προφητικὴν τινα προσευχὴν ὁ Μωϋσῆς ἐφιστᾷ
τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸν ἐπελθόντα θάνατον ἐφ' ἀ-
πάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἕνεκεν τῆς ἁμαρτίας, καὶ
βεβαιοῦ, ὅτι θέλει ἔλθῃ καιρὸς ὅποτε ὁ λαὸς θὰ κλη-
θῇ ὑπὸ θείας δυνάμεως, ἵνα "ἐπιστρέφῃ" ἐκ τῆς κα-
ταστροφῆς τοῦ θανάτου. ΨΑΛΜ. 90: 3. Αὕτη ἡ δέησις
εἶναι μία τῶν προφητειῶν τῆς Ἰαλαλαιᾶς Διαθήκης πε-
ρὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐξηγήσεν εἰς τοὺς Σαδδουκαίους (οἵτι-
νες δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν) ὅ-
τι ἡ ἐλπίς τῆς ἀναστάσεως ἐξετέθη εἰς τὰς πραγμα-

τείας τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ Μωϋσέως. Τοῦτο ἔλαβε χώ-
ραν, ὅταν ὠμίλησεν εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐκ τῆς καιομένης
βάτου καὶ ἀνεφέρθη εἰς ἑαυτὸν ὡς "ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβρα-
ὰμ, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ." Ὁ Ἰ-
ησοῦς δὲ εἰρμήνευσεν, ὅτι ὁ Δημιουργὸς δὲν εἶναι
Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων, ὅτι πάντες ζῶσιν εἰς Αὐ-
τὸν, ἐπειδὴ προτείνει ν' ἀποκαταστήσῃ αὐτοὺς πάντας
εἰς τὴν ζωὴν διὰ μέσου τῆς ἀφυπνίσεως αὐτῶν ἐκ τοῦ
ὑπνου τοῦ θανάτου. - ΕΞΟΔ. γ:6, ΛΟΥΚ. κ:37,38.

Ὁ Μωϋσῆς ὡς πιστὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ καὶ εἷς ἐκ
τῶν ἐξόχων προφητῶν, εἶναι ὁ μόνος ὅστις ἀναφέρε-
ται ἐν ἀλληλεγγύῃ μὲ τὸν Ἰησοῦν σχετικῶς μὲ τὸ ἔν-
δοξον ἄγγελμα τοῦ Εὐαγγελίου. ΑΠΟΚ. ιε:3. Μία τῶν
ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως συντεθεισῶν ὁδῶν συνεγράφη διὰ τὴν
ἀπολύτρωσιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἐκ τῆς δουλείας τῆς
Αἰγύπτου. ΕΞΟΔ. ιε: 1,2. Τοῦτο ΠΡΟΕΙΚΟΝΙΖΕ τὴν ἀπε-
λευθέρωσιν πάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τῆς δουλείας
τῆς ἁμαρτίας καὶ θανάτου.

Ὁ Μωϋσῆς ὅθεν, ἐχρησιμοποιήθη ν' ἀναγράψῃ προ-
φητείας σχετικῶς μὲ τὸν Ἰησοῦν, τὸν μέγαν Ἐλευθε-
ρωτὴν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρ-
τίας, Σατανᾶ καὶ θανάτου. Ὡσαύτως προεῖπε τὴν ἀπο-
κατάστασιν τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Θε-
οῦ, τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, τὴν δόξαν τῆς Βασιλεί-
ας καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Εὐς Τόμ. Σελ. 437.
"Πάντες ἐν Αὐτῷ ζῶσιν" ΛΟΥΚ. κ:37,38.

Φρασηαὶ συμβουαὶ.

" Καὶ διατὶ βλέπεις τὸ ξυλάριον τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δὲν παρατηρεῖς;" ΜΑΤΘ. ζ:1-5.

---οοο---

ΠΑΡΧΟΥΝ τινὲς οἵτινες ἔχουν πικρίαν εἰς τὴν καρδίαν των διὰ τὸν ἀδελφὸν τους, καὶ χαίρουν εὐρίσκοντες σφάλματα καὶ ἀδυναμίας εἰς αὐτοὺς, παραβλέποντες ὅμως τὰς ἰδικὰς των ἀδυναμίας καὶ σφάλματα. Ὁ κάθε καθιερωμένος πιστὸς εἶναι μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σὰρξ αὐτοῦ δικαιωθείσα διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ Ἀυτρωτοῦ, γίνεται μέλος τοῦ Σώματος Αὐτοῦ. Ὅστις λοιπὸν εὐρίσκει σφάλματα εἰς τὸν ἀδελφὸν του, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὡσὰν νὰ εὐρίσκη σφάλματα εἰς τὸ Σῶμα Αὐτοῦ.

" Εἴμαι ὁ Ἰησοῦς τὸν ὁποῖον σὺ διώκεις." ΠΡΑΞΕΙΣ θ:5, κβ:8.

Ὁ Παῦλος δὲν ἐδίωκε τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ τοὺς ἀδελφοὺς Αὐτοῦ, καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη ἦτο ὡσὰν νὰ ἐδίωκεν Αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν. Ὁ Ἰησοῦς ὀνομάζει τὸν εὐρίσκοντα σφάλματα εἰς τὸν ἀδελφὸν του " Ὑποκριτὴν," λέγων, " Ὑποκριτὰ, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε θέλεις ἰδεῖ καθαρῶς...." REPRINTS 5274.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Π Ρ Ο Ο Ρ Ι Σ Μ Ο Σ

ΡΩΜ. η:28-30. " Ἐξεύρομεν δὲ ὅτι πάντα συνεργοῦσι πρὸς τὸ ἀγαθὸν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεόν, εἰς τοὺς κεκλημένους κατὰ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Διότι ὅσους προεγνώρισε, τούτους καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνης τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, διὰ νὰ εἶναι αὐτοὶς πρωτότοκος μεταξὺ πολλῶν ἀδελφῶν. Ὅσους δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, καὶ ὅσους ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσε, καὶ ὅσους ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε."

ΕΡΩΤ. Παρακαλῶ ἐξηγήσατε τὴν διδασκαλίαν τοῦ προορισμοῦ, τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην παρὰ τοῦ ἀποστόλου.

ΑΠΑΝΤ. Ὁ κάμνων τὴν ἐρώτησιν ταύτην δὲν διευκρινίζει ἐὰν ἐννοῇ τὴν διδασκαλίαν περὶ προορισμοῦ ὡς διδάσκεται δογματικῶς παρὰ τῶν διαφορῶν ἀποχρώσεων, καὶ ἡ τις κατῆλθεν μέχρις ἡμῶν ἐκ τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, ἢ ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τι ἡ Γραφή διδάσκει καὶ ἐννοεῖ ὁ Παῦλος εἰς τὰ ἄνω παρατεθέντα χωρία.

Ἐν ὀλίγοις, ἡ κατὰ θείαν διάταξις τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, καθὼς διδάσκεται παρὰ τῶν διαφορῶν δογμάτων, εἶναι ὅτι, ὁ αἰώνιος προορισμὸς-ἢ ἡ μοῖρα κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν-

ἐκάστου ἀνθρώπου ἀποφασίζεται παρὰ τοῦ Θεοῦ πρὶν τῆς γεννήσεως, ὅτι τινῶν ἡ τύχη ἔχει προαποφασισθῇ εἰς ἀπώλειαν, ἥτις -κατὰ τὴν ἀποψιν ταύτην- ἐννοεῖ αἰώνιον βασανισμόν πυρὸς καὶ θείου, ἐνῶ ἄλλων -κατὰ τὴν ἀποψιν ταύτην- ἡ τύχη ἢ ἡ αἰώνιος μερὶς αὐτῶν ἔχει προαποφασισθῇ "προορισθῇ" εἰς σωτηρίαν, δηλ. νὰ διέλθουν τὴν αἰωνιότητα εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν μακαριότητι.

Ἐν τούτοις, ἡ Γραφή δὲν διδάσκει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἐκτελεστής, ὁ "ἐκλογεὺς" ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνους τοὺς ὁποίους Οὗτος καλεῖ ὅπως γείνουν συνεργᾶται μετ' Αὐτοῦ, πρὸς διεκπεραίωσιν τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ, τῆς ἀπολυτρώσεως. Εἰς ΗΣ. να:2, πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Θεὸς ἐκάλεσε μὲν ὅν ὃν τὸν Ἀβραάμ. Εἰς αὐτὸν καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴν ὑπόσχεσιν "ἐν σοὶ καὶ ἐν τῷ σπέρματι σου, θέλουσιν εὐλογηθῇ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς." ΓΕΝ. ιβ:3, κβ. 18. Οἱ φυσικοὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ ἐγένοντο ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος, οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ ἀναφέρονται εἰς τὴν Γραφὴν ὅτι εἶναι "ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς κατὰ τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ Πνεύματος, εἰς ὑπακοήν." Α.ΠΕΤΡ. α:2. Εἰς ΡΩΜ. η:29, καθὼς ἐν τῇ ἀρχῇ παραθέσαμεν, "Ὅσους προεγνώρισε, τούτους καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ."

Ὁ Πέτρος ἐξηγεῖ ὅτι, τὸ πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐκλογῆς, κατὰ τὸν παρόντα Εὐαγγελικὸν Αἰῶνα, εἶναι κατὰ τὴν πρόγνωσιν Αὐτοῦ, καὶ ὁ Παῦλος δεικνύει ὅτι, κατὰ τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ, Οὗτος προώρισεν ὅπως, πάντες ὅσοι θὰ συμμετάσχουν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν

Βασιλείαν Του, πρέπει νὰ εἶναι σύμμορφοι τῆς εἰκόνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, ὁμοιότητος τοῦ χαρακ-
τῆρος Αὐτοῦ. Τοιουτοτρόπως ἡ ἀτομικὴ ἐκλογή
καὶ προορισμὸς δὲν εἶναι αὐθαίρετος. Μᾶλλον
εἶναι ὁ προορισμὸς ὡς τάξεως, καὶ ἡ ἀπόφα-
σις ἔχει γαίνει ἀπ' ἀρχῆς, ὅπως εἰς ἕκαστος
τῆς τάξεως ταύτης πρέπει νὰ φθάσῃ ὠρισμένον
πρότυπον χαρακτήρος, νὰ ἀποκτήσῃ ὠρισμένα
προσδόντα.

Τοῦτο εἶναι πολὺ διάφορον τῆς διδασκα-
λίας, ὅτι, τινὲς προορίσθησαν νὰ βασανίζων-
ται αἰωνίως μὲ πῦρ καὶ θετόν, καὶ ἄλλοι νὰ
εἶναι προορισμένοι νὰ ζοῦν ἐν μακαριότητι
εἰς τοὺς οὐρανούς. Τοῦναντίον, τοῦτο ἐννοεῖ
ὅτι, ἐκεῖνοι οἵτινες ἀποδεικνύονται ἄξιοι
τῆς θείας κλήσεως, θὰ γείνουν ὄργανα, ἐν
συμμετοχῇ μὲ τὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸ ἔργον τῆς
εὐλογίας πάσης τῆς ἀνθρωπότητος, κατὰ τὴν
διάρκειαν τῶν χιλίων ἐτῶν τῆς Βασιλείας Αὐ-
τοῦ. ΓΑΛ. γ: 27-29, ΑΠΟΚ. κ: 6.

Ὁ Θεὸς οὐδέποτε βιάζει τὴν θέλησιν τῶν
νοητικῶν Αὐτοῦ πλάσμάτων. Ἐπλάσε τὸν ἄνθρω-
πον ἐλεύθερον ἠθικὸν παράγοντα. Νὰ ἔχῃ τὴν
ἐξουσίαν νὰ ἀποφασίσῃ καὶ νὰ ἐκλέγῃ. Δὲν ἔ-
πλασε μηχανήν, ἀλλὰ "κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν
αὐτοῦ," ἐπλάσεν αὐτὸν. Ἡ ἐκλογή τῆς ἐκ-
κλησίας δὲν εἶναι αὐθαίρετος, ἀλλὰ εἶναι μὲ
ὄρους, πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦν νὰ φθάσουν εἰς
τὴν "ὁμοιότητα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ." Ὅσοι
φθάσουν τὸ μέτρον τοῦτο, οὗτοι γείνονται
υπερνικηταί, καὶ λαμβάνουν τὸ προνόμιον νὰ
συμμετάσχουν εἰς τὸ ἔργον τῆς Βασιλείας. Εὐ-
χαριστοῦμεν τὸν Κύριον διὰ τὸ σχέδιον Αὐτοῦ,
καὶ τοῦ προνομίου νὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὴν
Βασιλείαν μετ' Αὐτοῦ "ἐὰν συναποθάνωμεν μετ'
Αὐτοῦ."

Δικαιώσεις - Τί; - Πότε; Πώς;

" Δικαιωθέντες λοιπὸν ἐκ πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ."

ΡΩΜ. ε: 1.

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ σημαίνει πραγματικῶς ἓν πράγμα, - δηλ. καθιστᾷ τινὰ δίκαιον, ὀρθόν. Ἡ δικαίωσις πιθανὸν νὰ εἶναι μερικὴ ἢ ὀλική. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἀβραάμ ἡ δικαίωσις ἦτο μερικὴ. Εἶχε δικαιωθῇ νὰ εἶναι φίλος τοῦ Θεοῦ, ἐνεκεν τῆς πίστεώς του καὶ τῆς ὑπακοῆς του, ἀλλὰ δὲν εἶχε δικαιωθῇ πρὸς ζωὴν, διότι ἡ τοιαύτη πλήρης δικαίωσις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτελεσθῇ, εἰμὴ μόνον διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ὅποιον δὲν εἶχεν ἐπιτελεσθῇ, ἀλλ' οὔτε ἡδύνατο νὰ γίνῃ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀβραάμ.

Ἡ Δικαίωσις τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔργον σιτηγματοῦ. "Θεὸς ὁ δικαίων." Ἡ βᾶσις ὅμως τῆς δικαίωσης ταύτης, εἶναι ἡ θυσία τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡτις ἐπερατώθη ἐν Γολγοθᾷ. Πρὶν ἢ ὁ Σωτὴρ ὑπολογίσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀξίαν τῆς θυσίας Αὐτοῦ, ἡμεῖς πρέπει νὰ μανθάνωμεν παρ' Αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς Αὐτὸν, καὶ νὰ δεχώμεθα τοὺς ὅρους τῆς μαθητείας Αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀφιερωθῶμεν τελείως, ὡς μαθηταὶ Του, μέχρι θανάτου. Καθ' ἣν στιγμήν υπολογίζει, τὴν ἀξίαν Αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς, καλύπτων τὰς ἀτελείας ἡμῶν, ἡμεῖς γινόμεθα

δεκτοὶ εἰς τὸν Πατέρα, γινόμεθα δεκτοὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν Του, διὰ τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποκλύσεως, εἵμεθα μέλη τῆς ἐκκλησίας τῶν Πρωτοτόκων, ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα ἐν Οὐρανοῖς.

Ἡ δικαίωσις τοῦ κόσμου δὲν θὰ εἶναι στιγμιαία, ἀλλὰ θὰ προχωρῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν χιλιῶν ἑτῶν, -τῆς χιλιετηρίδος. Ὁ κόσμος τότε δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι θὰ εἶναι δοκιμαστικῶς δεδικαιωμένος διὰ μέσου τοῦ Μεσίτου καὶ τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, ἡ δικαίωσις ὅμως αὐτῶν θὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς ἀπολύτου αὐτῶν τελειότητος, κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος, ὁπότεν οὗτοι θὰ παρουσιασθῶσιν, καὶ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς, καὶ θὰ γίνωσι δεκτοὶ παρ' Αὐτοῦ. "Θεὸς ὁ δικαίων," ΡΩΜ.η:33, θέλει δὲ δεχθῇ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν Του ἐπὶ οἴουδήποτε ἐπιπέδου ὑπάρξεως, μόνον ἐκείνους οἵτινες εἶναι τέλειοι.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ.

Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Θεόν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου Αἰῶνος, εὐρίσκει τὸν Θεὸν βαθμιαίως. Πρῶτον, εὐρίσκει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρονόησεν οὕτως ὥστε Αὐτὸς μὲν νὰ εἶναι δίκαιος, καὶ ἐντούτοις νὰ εἶναι καὶ ὁ δικαιοῦς τῶν ἁμαρτωλῶν. Κατόπιν, εὐρίσκει ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσεν. Κατόπιν εὐρίσκει, τὰς ἰδίαις ἐαυτοῦ ἀδυναμίας καὶ ἁμαρτίας -τὰ μολύσματα του- καὶ καταλλήλως ζητεῖ νὰ τὰ ἀποβάλλῃ. Οὗτος δύναται καὶ πρέπει νὰ καθαρίσῃ ἐαυτὸν μεγάλως ἀπὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν τὸν δικαιοῖ, δὲν τὸν κάμνει τέλειον, διότι κληρονομικῶς εἶναι ἁμαρτωλὸς, ἀτελής, καὶ δύναται νὰ καθαρισθῇ μόνον διὰ τῆς θείας ἐφαρμογῆς τῆς ἀξίας, τῆς Προφορᾶς διὰ τὴν ἁμαρτίαν. Αφοῦ δὲ πλυθῇ εἰς τὸν Νι-

πτῆρα -διὰ τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς σαρκός,- ὁ πιστὸς πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο εἰς τὴν θύραν τῆς Σκηνῆς, καὶ "δένει" ἑαυτὸν ἐκεῖ, -υποβάλλει ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ὑποσχέσεως τῆς ἀφιερώσεως, ἀφιεροῖ ἑαυτὸν τελείως εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ, οἰαδῇ-ποτε καὶ ἔαν εἶναι αὕτη.

Πάντα τὰ βήματα ταῦτα, ἅτινα ἐξεθέσαμεν, τὰ ὅποια κάμνει τὸ ἄτομον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιζητεῖ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίαν, εἶναι κατάλληλα βήματα, διότι ταῦτα ἐκτίθενται ἐν τῷ Λόγῳ Αὐτοῦ. Περιεγράψαμεν ἐνταῦθα τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔλαβε τὴν πορείαν ταύτην, καὶ τὸ ὅποιον ἔχει δικαιωθῆ δοκιμαστικῶς, μὲ ἄλλους λόγους, τὸ πρόσωπον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, καὶ κάμνει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ, ὥπως ἀφίχθῃ εἰς τὴν δικαίωσιν. Καθ'ὃν δὲ χρόνον εὐρίσκεται εἰς τὴν δικαίωσιν ταύτην, εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην, οὗτος λαμβάνει εὐλογίας διανοίας καὶ καρδίας, καὶ ἔχει τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς συνειδήσεώς του, καὶ ἀπολαμβάνει τῆς εὐνοίας τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τὴν ἐννοιαν, ὅτι ἡ θεία πρόνοια θέτει ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν γνῶσιν τῆς καταλλήλου πορείας τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λάβῃ ὡς δικαιωθῇ, - καὶ ὑποδεικνύει εἰς αὐτὸν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ λάβῃ τὰ βήματα ἅτινα ἀπαιτηθήσασιν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, ἢ δεσμίματος ἑαυτοῦ εἰς τὴν πύλην τῆς Σκηνῆς.

Ὁ ἁμαρτωλὸς, ὅστις πλησιάζει τὸν Θεόν, δὲν δύναται νὰ πράξῃ περισσότερα. Ἦδη ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ. Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν, γίνεται ἐξ ὀλοκλήρου διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἔχει διορισθῇ νὰ εἶναι "ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς." Τὸ μέρος τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι νὰ δεχθῇ τὸν ἀφιερωμένον -τὸν τράγον- καὶ νὰ τὸν θυσιάσῃ. Ἐκείνους δὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς, ὡς Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ, δέχεται, δέχεται καὶ ὁ Πατήρ, οἱ τοιοῦτοι δὲ ἀποκυοῦνται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς εἰς τὴν Θεῖαν φύσιν.

Ἡ στιγμή ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ὁπόταν ἡ
θεία δικαιοσύνη, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ, δέχεται τὸν
ἁμαρτωλὸν, εἶναι ἡ στιγμή τῆς δικαίωσης.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἁμαρτωλὸς ἔστρεψε
τὰ νῶτα του κατὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἤρχισε νὰ ζη-
τῇ τὸν Κύριον, καὶ νὰ περιπατῇ καθ' ὅσον δύναται
καλλίτερον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης, -διὰ τῆς
ἀποβολῆς τοῦ ρύπου τῆς σαρκὸς- ἀπὸ τὴν στιγμήν
ἐκείνην τὸ πρόσωπον τοῦτο ἔχει νέον νοῦν, ἢ θέλη-
σιν, διάφορον ἀπὸ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν θέλησιν,
τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁπόταν ἡγάπα καὶ ὑπηρέτει τὴν ἁ-
μαρτίαν. Ὁ Νέος οὗτος νοῦς, δὲν εἶναι ὁ νοῦς τῆς
σαρκὸς, ἀλλὰ ἡ νέα θέλησις τῆς Νέας Κτίσεως, τοῦ
Νέου Κτίσματος. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἀρχιερεὺς δέχε-
ται αὐτὸν, ὑπολογίζει εἰς αὐτὸν τὴν ἀξίαν Του, ὃ
δὲ Πατὴρ ἀποκυεῖ αὐτὸν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
-κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, τὸ ἄτομον ἐκεῖνο, μὲ
τὸν νέον νοῦν, εἶναι δεδικαιωμένον, καὶ ἀποκευ-
ημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος- οὗτος τότε εἶναι NEON
ΚΤΙΣΜΑ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ NEON ΚΤΙΣΜΑ, δὲν θὰ
δικαιωθῇ, διότι ΤΟ NEON ΚΤΙΣΜΑ δὲν ἔκαμεν ἁμαρτί-
αν, καὶ δὲν ἔχει ἁμαρτίαν διὰ νὰ δικαιωθῇ ἐξ αὐ-
τῆς. Τὸ παλαιὸν κτίσμα, τὸ ὅποιον ἔχει τὸν νέον
νοῦν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐδικαιώθη, κατὰ τὴν
στιγμὴν δὲ τῆς δικαίωσης, ἀποθνήσκει θυσιαστικῶς.
Τὸ Νέον Κτίσμα δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι εἶναι δεδικαι-
ωμένον ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐλέχ-
θη διὰ τὸν Ἰησοῦν, ὅτι "ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι...
ἀνελήφθη ἐν δόξῃ." A.TIM. γ:16.

Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΠΡΟΟΔΟΝ.

Εἰς τὴν τάξιν ταύτην, ἥτις εἶναι τελείως ἀφι-
ερωμένη, δεδικαιωμένη, καὶ ἥτις ἐγένετο δεκτὴ πα-
ρὰ τοῦ Πατρὸς διὰ τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπο-
κυήσεως, ἐφαρμόζονται οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου, "Δι-
καιωθέντες λοιπὸν διὰ πίστεως ἔχομεν εἰρήνην πρὸς

τὸν Θεὸν, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. "ΡΩ-
ΜΑΙΟΥΣ ε:1. Ἀλλὰ τὸ γραφικὸν τοῦτο χωρίον δὲν ἐ-
 φαρμόζεται εἰς οὐδένα, ὅστις δὲν ἦλθεν εἰς τὸ ση-
 μεῖον τῆς ἀφιερώσεως, καὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ παρὰ τοῦ
 Θεοῦ, ἀλλ' οἵτινες ἀπλῶς μόνον πλησιάζουσι διὰ μέ-
 σου τῆς αὐλῆς. Ἐν τούτοις ὅμως καὶ οὗτοι ἔχουσι
 μέτρον τι εἰρήνης, ἀναλόγως πρὸς τὴν πρόοδον αὐ-
 τῶν. Μέτρον τι εἰρήνης καὶ χαρᾶς ἔρχεται εἰς αὐ-
 τοὺς, ὅποταν εὐρίσκωσιν ὅτι ὑπάρχει ὁδὸς ἐπιστρο-
 φῆς εἰς τὸν Θεόν, διὰ τῆς προσπαθείας αὐτῶν, ὅπως
 ἀποβάλλωσι τὴν ἀμαρτίαν, καὶ πλησιάσωσιν Αὐτὸν
 ἀκόμῃ περισσότερον, ἀλλ' ἡ εἰρήνη τῆς ἐκκλησίας,
 τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος εἰς τὸ χωρίον τοῦ-
 το, δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ μόνον εἰς ἐκείνους, οἵ-
 τινες ἦλθον εἰς τὴν κατάστασιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.
 Ὁ Θεὸς δὲν εὐρίσκεται ἐν εἰρήνῃ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν δι' οἰονδήποτε κατὰ τὴν δι-
 ἀρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου Αἰῶνος νὰ ἀπολαμ-
 βάνῃ ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν πεῖραν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὸν
 Ἀβραάμ, διότι αἱ περιστάσεις εἶναι διάφοραι. Ὁ
 Ἀβραάμ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν τελείως, καὶ καθ'
 ὅσον ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἦτο τελείως ἀφιερωμένος
 ὅπως κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμῃ καὶ μέχρι θά-
 νάτου. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, εἰάν ὁ Ἀβραάμ ἔζη κατὰ
 τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου Αἰῶνος, θὰ
 ἦτο εἰς ἓκ τῶν τελείως ἀφιερωμένων, τῶν τελείως
 δεδικαιωμένων, θὰ ἦτο εἰς ἓκ τῶν ἀποκεκυημένων
 ἐκ τοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔζη πρὸ τοῦ Εὐαγγε-
 λικοῦ Αἰῶνος, προτοῦ ἀποθάνῃ ὁ Χριστὸς διὰ τὰς ἀ-
 μαρτίας ἡμῶν, ἡ ἀφιέρωσις του δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ
 αὐτὸν εἰς τὸ π λ ή ρ ω μ α τῆς δικαίωσεως, καὶ
 τῶν προνομίων αὐτῆς.

Τινὲς συγχύζονται, διότι νομίζουν ὅτι ἡ δι-
 καίωσις συνίσταται ἐκ δύο μερῶν, - ἐκ νομικοῦ καὶ
 πραγματικοῦ μέρους. Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν οὐδὲν ἐν
 τῇ Γραφῇ, τὸ ὁποῖον νὰ κάμνῃ τοιαύτην διαίρεσιν
 τῆς δικαίωσεως. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι νομικὸν καὶ

πραγματικόν. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι πραγμα-
τικόν καὶ παράνομον, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι
παράνομον, καὶ ἐντούτοις πραγματικόν.

Ἡ δικαίωσις ἡμῶν, ἥτις παρίσταται διὰ τοῦ
"ἐνδύματος τοῦ γάμου", τίθεται, καθ'ὄν χρόνον γι-
νόμεθα δεκτοὶ παρὰ τοῦ Κυρίου, ἥτις βεβαίως, δὲν
καλύπτει τὸ NEON ΚΤΙΣΜΑ, ἀλλὰ ἀπλῶς μόνον τὴν
σάρκα, ἥτις νομικῶς θεωρεῖται νεκρά, θυσιασθεῖσα.
Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, δικαίωσις δὲν σημαίνει τὴν
μ έ θ ο δ ο ν, τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον γίνε-
ται τις δίκαιος, ἀλλὰ σημαίνει τὴν δικαίαν κατάσ-
τασιν, ἥτις ἔχει ἤδη ἀποκτηθῇ. Ἡ ὑπένδυσις λοιπὸν
τοῦ "ἐνδύματος τοῦ γάμου" σημαίνει τὴν εἴσοδον ἡ-
μῶν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Θεοῦ, ὡς μελῶν τῆς
ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἀπέκδυσις αὐτοῦ, σημαίνει τὴν ἀ-
πόρριψιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὅπερ σημαίνει τὸν
δεύτερον θάνατον.

Ἡ διὰ τὸν κόσμον δικαίωσις, καθὼς ἤδη ἐξηγή-
σαμεν, θὰ ἀποκτηθῇ κατὰ διάφορον τρόπον. Δυνάμεθα
νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ δικαίωσις τοῦ κόσμου, ὑπὸ τὸν
μέγαν Μεσίτην, θὰ εἶναι βαθμιαία, -βαθμιαία δικαί-
ωσις- καθόσον ἕκαστον ἄτομον θὰ ἔρχεται εἰς μεγα-
λητέραν ἁρμονίαν πρὸς τὰς θείας ἀπαιτήσεις, καὶ θὰ
λαμβάνῃ περισσοτέραν τελειότητα ἀποκαταστάσεως.
Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι "Θεὸς εἴ-
ναι ὁ δικαίων," καὶ ὅτι ὁ κόσμος δὲν θὰ εἶναι εἰς
τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, εἰμὴ μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ
Χιλιετοῦς Αἰῶνος. Τότε πάντες ὅσοι θὰ ἔχωσιν ἐπι-
δοκιμασθῇ παρὰ τοῦ Πατρὸς, καὶ θὰ γίνωσι δεκτοὶ
παρ' Αὐτοῦ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, θὰ ἔχωσι πλέον
δικαιωθῇ ὑπὸ τὴν πλήρη ἐννοίαν τῆς λέξεως. Ἡ δι-
καιωσις δὲ ἐκείνη θὰ εἶναι στιγμιαῖον ἔργον."

ΣΚΟΠΙΑ ΣΕΠΤ, 15, 16.